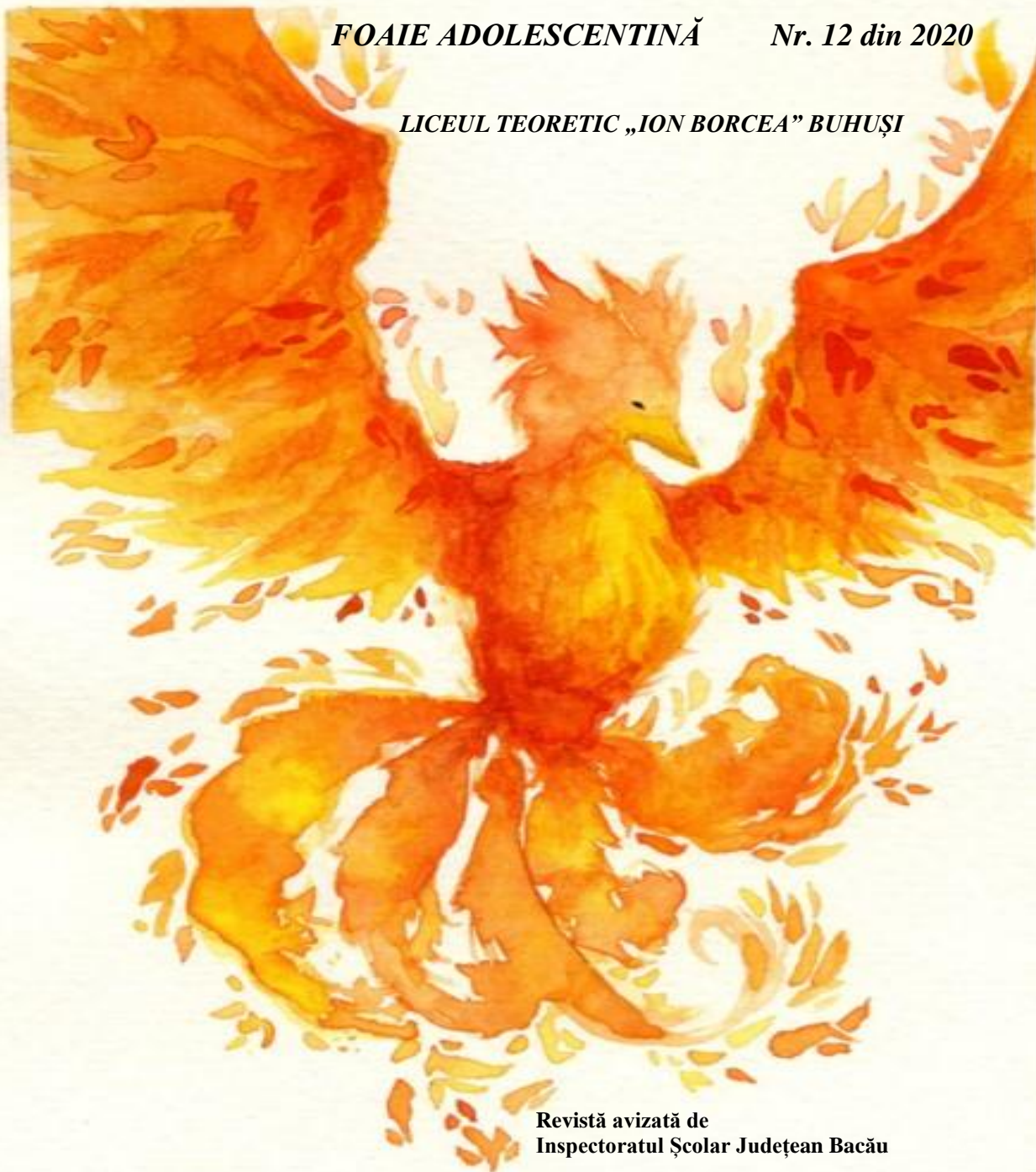

ARTICOLE PE TEME DE CULTURĂ GENERALĂ
CREAȚII ARTISTICE
DIVERTISMENT

FOAIE ADOLESCENTINĂ

Nr. 12 din 2020

LICEUL TEORETIC „ION BORCEA” BUHUȘI

Revistă avizată de
Inspectoratul Școlar Județean Bacău

ECHIPA DE REDACȚIE**Coordonatorii revistei:**

Prof. DÂNCUȚĂ IRINA

Prof. TĂTARU ALINA

Redactorul-șef:

Alin Țugui, a XI-a A

Echipa de redacție:

Andrei Delia Nicola, a IX-a D

Savinoi Georgiana, a VI-a

Podoleanu Giulia, a VI-a

Luca Alexandru, a VI-a

Lupu Antonio Matteo, a VI-a

Poiană Delia-Ioana, a XI-a A

Diana Tudorache, a IX-a D

Login Mirela-Mihaela, a XI-a

Savin Ștefan, a XI-a A

Alin Țugui, a XI-a A

Andra Mihalache, a IX-a D

Panciu Alexia-Ioana, a XI-a A

Timofte Alexandru, c

Al-Aqil Miruna, a IX-a D

Delia Iuliana Chelariu, a X-a D

Cuibăreanu Vlad, a XI-a A

Dediu Ioana, a XI-a

Hângănița Iulia-Andreea, a XI-a A

Țârdea Teodora, a XI-a D

Corocea Andreea-Viviana, a X-a C

Mihai Gabriel Teodor, a XI-a E

Mihăila Ștefania Bianca, a XI-a E

Rotaru Larisa-Cristina, a XI-a E

Prăjescu Radu-Constantin, a XI-a E

Feciorița Elena-Laura, a XI-a A

Prăjescu Radu-Constantin, a XI-a E

Feciorița Elena-Laura, a XI-a A

Ursache Maria, a XI-a D

Lupu Raluca, a XI-a D

Profesori îndrumători :

Dăncuță Irina

Cojocaru Andreea Ștefana

Mihai Elena-Daniela

Apetrei Oana Adina

Botezatu Ana-Maria

Ilustrații de:

Rugină Alexandru, a VII-a

Elisabeta Diac, clasa a XI-a A

Dragi cititori,

În calitate de redactor-șef am datoriat, dar în același timp și onoarea de a scrie acest articol ce are scopul de a vă prezenta pe scurt ceea ce veți putea regăsi în ediția de anul acesta a revistei „Foaie Adolescentină”.

Cei care au citit și celelalte numere ale revistei știu că începând cu a zecea ediție revista noastră a început să aibă câte o temă. Aceasta se datorează faptului că atunci era anul 2018, se sărbătorea centenarul Marii Unirii, spiritul patriotic cuprinsese întreaga țară, așa că nici noi nu ne-am putut lăsa mai prejos și am dedicat revista din acel an acestui eveniment istoric atât de important și care a construit România așa cum o știm astăzi. În anul următor am decis să punem mai departe în aplicare ideea de a avea o temă pentru revistă și cum se comemorau 130 de ani de la moartea poetului Mihai Eminescu, în paginile „Foi Adolescentin” e au fost publicate multe creații literare (în mare parte poezii, dar nu numai) ale elevilor Liceului Teoretic „Ion Borcea”.

Pentru această ediție am ales cealaltă față a culturii unui popor: tradițiile și obiceiurile. În ultimul deceniu am auzit din ce în ce mai des de toleranță și din păcate mulți înțeleg prin asta abandonarea identității naționale pentru a se conforma cu lumea așa zis „modernă”. Însă toleranța nu înseamnă să distrugi ceva, ci să accepți. Cum nu poți accepta ceva fără să cunoști acel ceva, am decis să vă prezentăm ce conține folclorul nostru, deoarece pentru a-i accepta pe ceilalți mai întâi trebuie să te accepți pe tine însuși. Acum să nu vă gândiți că vom vorbi doar despre cum se vopsesc ouăle de Paște sau cum se taie porcul de Crăciun! În niciun caz. Vom prezenta și care sunt aceste tradiții, manifestările din zilele de sărbătoare, în funcție de diferitele regiuni ale țării. Vom mai discuta și de unele elemente care poate mulți dintre voi nu știau că fac parte din folclor, anume monștrii, precum strigoii și vârcolacii. De asemenea avem și creații literare care fac referire la folclorul nostru, de exemplu o poezie despre Bobotează și o povestire cu monștrii pe care, credeți-mă, trebuie să o citiți! (și nu spun asta doar pentru că am scris-o eu).

Precum și în edițiile anterioare, nu întreaga revistă se bazează pe tema aleasă. Avem și câteva articole care nu vorbesc despre folclorul românesc, dar tot sunt de interes, precum o rubrică „Știați că?” și chiar un avertisment și câteva sfaturi privind „Fake news-urile”. Știm că avem cititori care sunt interesați de așa ceva. Mereu am avut și suntem siguri că mereu vom avea, așa că nu-i putem dezamăgi.

Pe scurt, oricine va citi ediția de anul acesta a revistei „Foaie Adolescentină” va găsi ceva interesant de lecturat și în final vreau să vă mulțumesc pentru atenția acordată.

Cu drag,
redactorul-șef, Alin Țugui

Activități desfășurate în Liceul Teoretic „Ion Borcea”

Ursache Maria

Clasa a XI-a D

Ca în fiecare an școlar și în acesta, 2019-2020, în cadrul liceului nostru au avut loc numeroase activități, de la cele administrative până la cele mai distractive.

În data de 14 octombrie 2019 au avut loc alegerile pentru postul de vicepreședinte în cadrul Consiliului Școlar al Elevilor. Eleva Ursache Maria a câștigat alegerile cu un număr total de 487 voturi.

Doamna Dănilă și doamna Boacă au luat parte împreună cu elevii claselor a XI-a A și a XII-a D la „Conferința Stay Free 2.0 Păstrează-ți libertatea! Traficul de persoane înrobește” desfășurată la Bacău.

Pe data de 31 octombrie au avut loc și alegerile pentru următoarele departamente: concursuri școlare și extrașcolare; cultură, educație și programe școlare; sport; informare, mobilitate, formare și consiliere și avocatul elevului.

Elevul Timotei Moldovan, câștigătorul alegerilor pe departamentul sportiv, a organizat pentru microbiștii liceului nostru un mic campionat de fotbal. Cel mai tensionat meci a fost semifinala disputată dintre clasele a XI-a A și a IX-a B, care s-a terminat cu un scor strâns de 3-3, fiind nevoie de lovituri de departajare de la 7m. Clasa a IX-a B a reușit să treacă mai departe în finală, unde au fost înfrânți de clasa a XII-a A.

Elevele Anghel Marilena și Grigoroiu Maria Cristina, au desfășurat împreună cu clasa a V-a prima sesiune a proiectului „Get it right”. Această activitate a avut scopul de a avertiza elevii în legătură cu pericolul știrilor false și de a-i învăța ce este educația media. Doamna Diana-Gabriela Boacă s-a alăturat proiectului, astfel asigurând o desfășurare optimă. Activitatea s-a bucurat de un asemenea succes încât a avut loc și o a doua sesiune, care de această dată i-a implicat pe elevii clasei a X-a B.

Data de 20 noiembrie a reprezentat Ziua Internațională a Drepturilor Copilului. Cu această ocazie elevii clasei a X-a D, coordonați de doamna profesoară Dănilă Izabela, au dat startul unor activități în parteneriat cu UNICEF România între 20-22 noiembrie.

Tradiția liceului nostru de a împărți scrisori de Crăciun a continuat și în anul acesta. Scrisorile au putut fi aduse la CDI, de unde au fost trimise în întregul județ.

Fiindcă tot veni vorba de tradiții de Crăciun, în această perioadă liceul nostru în parteneriat cu trupa de teatru Fabulous a organizat două activități. Prima dintre ele a fost meciul caritabil a cupei „Sfântul Nicolae”, ajuns la a III-a ediție, iar cea de a doua fiind spectacolul „Moș Crăciun ești tu” organizat a șaptea oară, dar acesta a fost doar al treilea an în parteneriat cu liceul.

În cadrul proiectului Rose, elevii au fost recompensați cu 2 excursii. Tinerii s-au bucurat din plin de timpul petrecut împreună și de peisajele mirifice.

Câțiva dintre elevi au luat parte la înființarea unui club, intitulat „Clubul Tinerilor Holtis”. Prima activitate a clubului a avut loc în cadrul „Lunii sănătății” și s-au desfășurat activități specifice la sala de fitness ”Gymnastic Bacău”. Luna februarie fiind ”Luna iubirii și a dansului” membrii clubului au luat parte la spectacolul de Dragobete, organizat de elevul Mihnea Moisă, pe data de 21 februarie 2020.

Nu putem decât să sperăm că următorul an școlar ne va aduce cel puțin la fel de multe activități interesante și educative.

ELISABETA DIAC, a XI-a A „O NOUĂ VIAȚĂ”

O nouă viață

Andrei Delia Nicola, clasa a IX-a D
Coordonator: prof. Dăncuță Irina

M-am trezit agitată, simțind fiori înghețați pe spate. Ploaia cădea puternic din cerul negru ca smoala și tunetele asurzitoare bubuiau în depărtare, dar nici urmă de fulgere. Auzeam cum cineva bătea la ușă. Era miezul nopții, oare cine putea fi? M-am apropiat încetîșor și am privit pe geam. Era o femeie îmbrăcată într-o rochie sidefie, diafană, semănând cu un înger. I-am deschis ușa, iar aceasta a zis:

-Bună, draga mea. E timpul să avem o discuție. Cheamă-i, te rog, pe părinții tăi. Voi aștepta afară.

Eram foarte nedumerită, dar i-am chemat pe părinții mei, care păreau că știu despre ce este vorba. S-au dus la ușă și tata a spus:

-Este timpul așadar... Credeam că o să mai dureze. Aveam altă înțelegere, Hera!

-Avem nevoie de ea acum. Zeus nu mai poate controla fulgerul și ceilalți zei nu trebuie să afle asta sau îl vor detrona pe soțul meu. Lăsați-mă să îi explic situația fetei.

Femeia a intrat în casa noastră și s-a uitat la mine cu o privire blândă:

-Spune-mi, ai făcut vreodată lucruri pe care nu ți le poți explica? Cum ar fi să controlezi vântul sau să faci astfel încât să nu te picure chiar dacă afară plouă?

-De ce mă întrebi asta?

-Voiam să văd dacă recunoști. Te-am urmărit toată viața. Este timpul să știi adevărul. Tu ești fiica mea și a lui Zeus și te-am adus pe Terra pentru a te proteja de ceilalți zei, care ar deveni geloși. Există o legendă care spune că fiica Herei și a lui Zeus care se va naște la miezul nopții, pe timp de lună plină va avea puterile tuturor zeilor. Nimeni nu știe că tu ești, în afară de mine, soțul meu și Artemis. Avem mare nevoie de tine, deoarece tatăl tău este slăbit. Te vom ajuta să îți descoperi puterile. Apoi vei pleca pe tărâmul lui Hades pentru a găsi Phoenix-ul. Câteva lacrimi ale acestei păsări l-ar putea vindeca pe Zeus.

Am acceptat și am plecat cu Hera spre insula Delos, locul unde a fost crescut Zeus. Acolo a început pregătirea mea. Am învățat să creez tornade, să controlez valurile, să fac bile de foc sau să aduc furtuni. Artemis m-a învățat să vânez și să lupt, iar Hera m-a ajutat să înțeleg mai bine lumea zeilor.

Venise ziua plecării mele. Hera a venit spre mine cu un costum negru mat, cu irizații aurii. L-am îmbrăcat și m-am privit în oglindă. Puteam să mă camuflez foarte ușor în Lumea de Dincolo. Artemis mi-a oferit un arc cu săgeți aurii roșiatice, care păreau a fi raze de soare. Mă simțeam pregătită.

-Nu uita, banii din buzunarul stâng sunt pentru trecerea râului Styx. Nu părăsi drumul presărat cu obsidian! Nu vei mai găsi cale de întoarcere, m-au avertizat cele două zeițe.

Hera a deschis un portal și am pășit hotărâtă, deși inima mea bătea precum un orologiu la miezul nopții. Am intrat într-o lume mult mai diferită de a noastră. Era un întuneric de nepătruns, dar Hera mă învățase să văd în acea beznă. Pământul era sterp, râuri negre se încolăceau unele de altele și în depărtare puteam vedea râul Styx. Auzeam sunete produse de Erinii, niște creaturi ce îi pedepsesc pe cei ajunși pe acest tărâm. Am urmat drumul cu obsidian și am ajuns la malul

Styx-ului, unde luntrașul Charon parcă mă aștepta. I-am dat jumătate din banii pe care îi aveam și acesta m-a dus pe cealaltă parte a râului. Phoenix-ul se afla în palatul lui Hades, chiar în camera Persefonei. Mai aveam de mers până acolo, dar am simțit cum ceva se apropia de mine. M-am întors și am văzut cum o Erinie plana spre mine. Mi-am scos arcul și am țintit, lovind creatura, care s-a prăbușit țipând. Era cam gata cu intrarea mea fără să știe nimeni. Alte Erinii veneau spre mine, așa că am luat-o la fugă, creând în spatele meu o ceață groasă. Ele mi-au pierdut urma, dar am realizat că mă pierdusem de drumul de obsidian. În dreapta mea era un râu pe care l-am recunoscut ca fiind Lethe. Acesta putea să te facă să uiți de viața ta pământească. Am decis să mă îndepărtez de el. Spre surprinderea mea, am zărit palatul din onix al lui Hades.

După ce am străbătut drumul plin cu gropi și lavă, am ajuns la poarta castelului. Totul părea pustiu așa că m-am strecurat pe ușa principală. Am intrat repede în castel și am scos dintr-o punguță o bilă albastră de foc, care mă conducea spre camera Persefonei. Am ajuns în fața unei uși imense și bila a dispărut, iar eu am intrat.

-Ia te uită pe cine avem noi aici! Chiar pe fata lui Zeus și a Herei! s-a auzit o voce gravă, dar vicleană.

În fața mea era nimeni altul decât Hades, așezat pe un tron gigantic. Lângă el se aflau și Thanatos, zeul morții, Persefona și Hypnos, zeul somnului.

-Hera credea că doar ea, Zeus și Artemis știu de existența ta, dar și eu te-am supravegheat de când erai în fașă. Voiam să te cunosc și să îți arăt că poți avea parte de mai multe beneficii alături de mine. Poți alege să stai alături de Zeus, care va lua lacrimile și va uita de ajutorul tău sau mă poți ajuta să revin în Olimp și să îl înfrâng pe marele zeu. Tu vei fi regina mea și vei avea parte de tot ce îți dorești, a zis Hades cu o voce prea mieroasă pentru caracterul său.

Am privit-o pe Persefona, care nu părea foarte deranjată de această situație, așa că am realizat că totul era doar un șiretlic.

-Cred că voi alege să iau lacrimile de Phoenix. Îi voi spune lui Zeus de ajutorul pe care mi l-ai oferit, i-am propus eu.

Hades s-a uitat furios la mine și a strigat spre slujitorii săi:

-Aduceți-l pe Cerberus. Zeus nu merită să mai domnească! Ucideți-o pe fata lui!

Eu am creat o bilă imensă de foc și am trimis-o spre tron. Am luat-o la fugă și am intrat într-o cameră mult mai frumoasă decât celelalte.

-Te pot ajuta. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să îl văd pe soțul meu suferind, așa cum sufăr eu de când sunt pe acest tărâm, privată de bucuria naturii, s-a auzit o voce diafană din spatele meu.

Cea care vorbea era Persefona, care avea în mână o sticlă cu lacrimile de foc ale păsării. Am acceptat-o și zeița a creat un portal care m-a adus lângă Styx. I-am dat restul banilor lui Charon și acesta m-a dus pe celălalt mal. Am luat-o la fugă spre portalul pe care îl crease Hera. M-am uitat în spatele meu, văzându-l pe marele câine Cerberus cum venea spre mine. Am creat o tornadă, căreia i-am adăugat foc și am trimis-o spre el, odată cu o ceață groasă. Am trecut prin portal și am ajuns din nou pe insula Delos, unde mă așteptau cele două zeițe, care m-au îmbrățișat strâns.

-Este timpul să te ducem la tatăl tău. Va fi mândru de tine, a spus Hera veselă.

Ele m-au luat de mână și am simțit cum m-am ridicat de pe sol. În câteva secunde, eram în fața tronului lui Zeus.

-Fiica mea, ai trecut testul. Voiam să văd dacă m-ai trăda în fața lui Hades sau dacă ești vrednică să primești un loc în Olimp. Se pare că ești foarte puternică, deci locul tău este alături de mine. Lacrimile de Phoenix vor rămâne în posesia ta, pentru situații extreme.

Din acea zi am primit un loc în Olimp, lângă tronul tatălui meu. Ce turnură neașteptată a luat viața mea!

La mythologie roumaine

Elev: Grigoriu Maria, clasa a XI-a B
Prof. coordonator: Mihai Elena-Daniela

La mythologie roumaine occupe un espace bien défini; c'est la même histoire qui continue à travers le peuple qui l'a créé. Elle devient ainsi un acte d'existence, le témoignage d'une manière spécifique d'être dans le monde, d'un comportement spirituel toujours ancré dans l'histoire. Elle est un système à multiples facettes, complet et autosuffisant, qui apporte les réponses à toutes les questions envisageables sur le cosmos, l'existence humaine, la vie, la mort, les rapports entre l'homme, Dieu et la nature.

Sans doute, la mythologie roumaine est l'œuvre des paysans. Ils connaissent la genèse des êtres vivants et des plantes, ils croient et connaissent aussi les êtres imaginaires qui vivent dans l'air, l'eau et les forêts; ils n'ignorent pas l'existence des autres peuples étranges et des monstres, le monde souterrain leur est familier. Tout ce qui arrive dans la vie d'un homme obéit à des règles magiques et mythiques

La pensée mythique défie certains animaux domestiques qui possèdent la faculté de prédire le destin de leur maître. Par exemple, les animaux jouent un rôle important dans le mythe "Miorita (La jeune Brebis)."

"Miorita" est un mythe central de la culture roumaine. Elle est devenue un emblème national, un topos identitaire grâce aux multiples réutilisations et interprétations faites pendant la période moderne. Le sujet de cette chanson populaire c'est simple: trois bergers descendent dans la vallée avec leurs troupeaux. L'un c'est de Vrancea, un autre de Transilvanie et un autre de Moldavie, auquel la jeune Brebis lui révèle l'intention meurtrière des autres bergers. Dans la prémonition de la mort, le Moldave organise sans haine ses funérailles, en se préparant un petit Paradis terrestre, pastoral.

Donc, la culture chez les paysans est une composante importante de la culture nationale, car elle nous offre l'accès à des connaissances que nul autre domaine culturel ne fournit et nous apprenons maintes choses sur le passé culturel d'un peuple.

Mitul lui Isis și Osiris în „Baltagul”

Login Mirela-Mihaela
Clasa a XI-a E

Mitul lui Isis și Osiris este considerat cel mai renumit mit din mitologia egipteană. Ra i-a cedat tronul fiului său, Osiris, care a condus oamenii cu înțelepciune și dreptate. El o ia de soție pe sora sa, Isis, și împreună îl au pe Horus. Seth este invidios pe succesul fratelui său și îl omoară. Acum putem vedea asemănarea operei lui Mihail Sadoveanu „Baltagul” cu acest mit unde Nechifor Lipan a fost omorât de doi călători pentru a-i fura oile, deci din lăcomie și invidie. După ce Seth îl omoară pe Osiris, acesta îl taie în 14 bucăți și îl împrăștie în tot Egiptul pentru a fi sigur că acesta nu mai poate fi salvat. Isis, simbolul armoniei matrimoniale și al fidelității casnice, nu se resemnează asupra sorții soțului său, aceeași atitudine pe care o va avea și Vitoria Lipan, și se duce în căutarea rămășițelor soțului său. În „Baltagul”, Vitoria Lipan presimte moartea soțului său și pleacă în călătorie spre a-l găsi urmând sensul invers al transhumanței și nu se oprește până nu îi găsește trupul fără viață. Același lucru îl face și Isis, care parcurge un drum anevoios cu scopul de a reîntregi corpul soțului său și de a-i oferi un ritual de înmormântare cuvenit. Vitoria Lipan, după ce găsește rămășițele lui Nechifor, îl înmormântează după principiile creștine, deoarece ea crede că astfel se va restaura echilibrul firesc ce fusese tulburat odată cu uciderea lui.

Astfel putem observa asemănarea izbitoare a operei lui Mihail Sadoveanu cu mitul egiptean. O altă asemănare este și soarta fiului celor două familii. Gheorghiuță este nevoit să se maturizeze și să îi ia locul tatălui său decedat în rolul de cap al familiei. El trece repede de la inocența copilăriei la grijile și responsabilitățile vieții de adult, fiind însărcinat cu toate treburile familiei, care odată erau ale lui Nechifor Lipan. Astfel și fiul lui Isis și Osiris, Horus, este nevoit să urce pe tron și să domnească în locul tatălui său. El tânjește după răzbunare împotriva lui Seth pentru asasinarea lui Osiris, care după ce a fost reîntregit de către Isis și supus practicilor magiei negre pentru a fi readus la viață. Acest lucru nu a fost posibil, dar Osiris a domnit în lumea morților.

În concluzie, putem afirma că interpretarea lui Alexandru Paleologul în studiul „Treptele lumii sau calea către sine a lui Mihail Sadoveanu” din 1978 asupra asemănării dintre acțiunea

romanului “Baltagul” și mitul egiptean a lui Isis și Osiris este bine întemeiată și eu consider ca este în întregime validă.

Monstrul

de Alin Țugui, clasa a XI-a A

Aceasta este povestea unui om simplu, care se află într-o situație... complicată. Dar ca să facem lucrurile mai interesante să ignorăm faptul că cele ce urmează vorbesc despre un om oarecare și hai să spunem că aceasta este povestea ta!

Deci, te trezești singur în mijlocul unei păduri la miezul nopții. Nu ai nicio amintire. Singurele indicii după care ți-ai putea da seama de cele ce s-au întâmplat sunt corpurile ce stau moarte în jurul tău. În acel moment mintea ta o ia razna și începe să-și facă tot felul de scenarii. Oare ce s-a întâmplat înainte ca tu să leșini? Ale cui o fi acele leșuri? Și cel mai important, din ce cauză au murit acei oameni?

Te uiți primprejur în căutarea altor indicii ce te-ar putea ajuta să-ți amintești, dar peste tot privirea ta dă doar de cadavre, trupuri sfâșiate și mâini desprinse de corp. Realizezi că ești tot murdar de sânge. Încerci să-ți dai seama de unde o fi. E cumva al tău? Nu, tu ai doar câteva zgârieturi pe corp, nicio rană prea gravă. Asta-i de bine, corect? Nu trebuie să-ți faci griji că ești rănit mortal și că în curând vei simți recea îmbrățișare a Îngerului cu aripi negre.

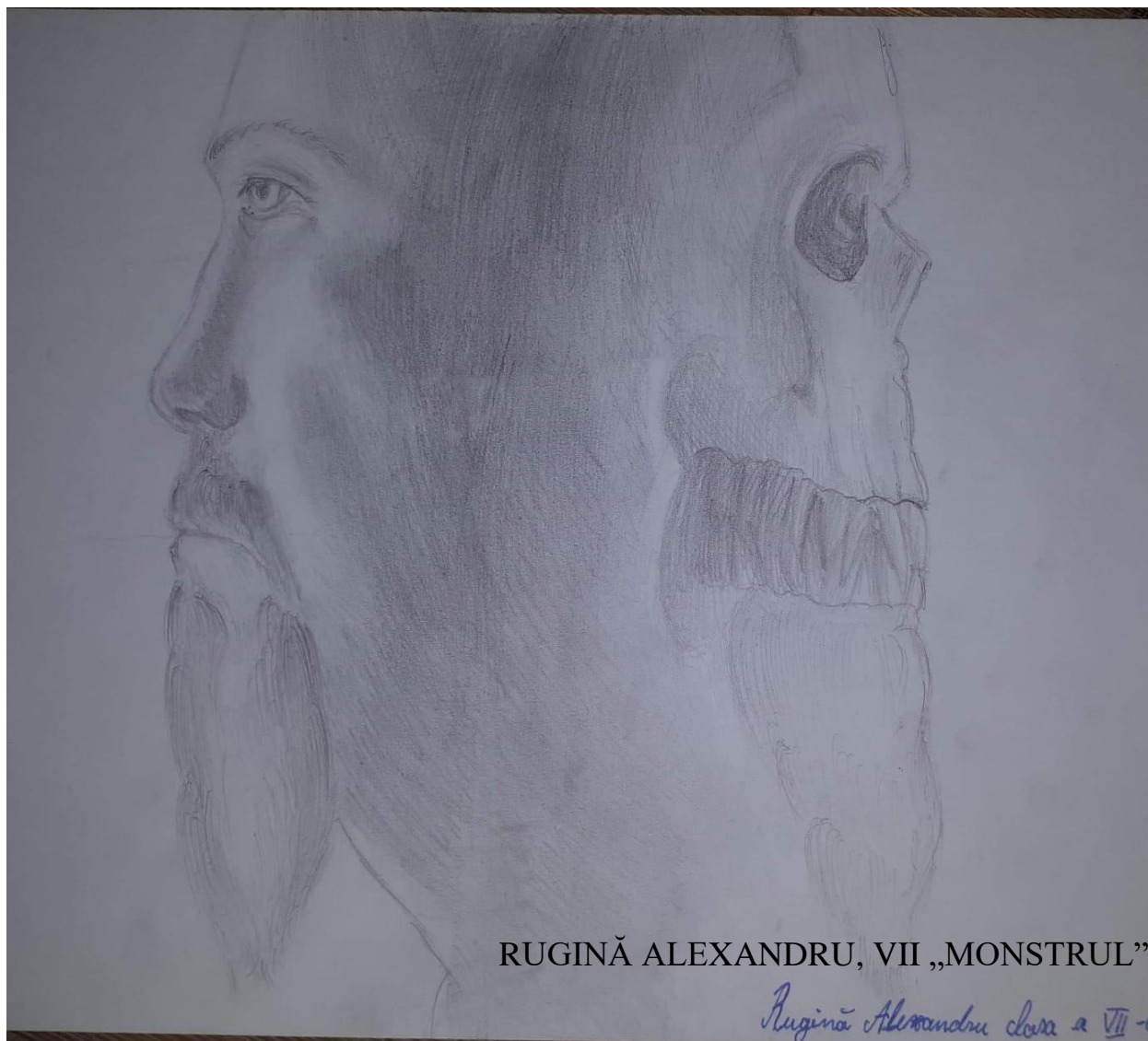
Încerci să te ridici, dar aproape că leșini din nou din cauza mirosului de moarte ce vine din toate părțile. Oare așa o mirosi și în Iad? Oare nu cumva ești mort, iar toate ce ți se întâmplă acum nu sunt decât chinurile la care te supun dracii în Infern?

Ei bine, următorul lucru pe care-l vezi cu siguranță reprezintă o priveliște... nu tocmai naturală. Undeva, ascuns printre copaci, stă o creatură. Așteaptă. Te privește cu mare atenție, ca pe o pradă, probabil. Din cauza întunericului nu prea reușești a desluși ce fel de ființă este, dar cu siguranță nu pare a fi din lumea asta. O fi vreun extraterestru, sau animalul de companie feroce al acestuia? O fi vampir? Deși nu vezi prea clar ce este pare puțin cam prea animalic, prea sălbatic pentru a fi vampir. Dacă te uiți mai atent pare a fi o combinație înfiorătoare între un om și o fiară a pădurii. O fi vreun vârcolac. Nici nu contează ce o fi, este sfârșitul tău, iar în ochii lui sunt ochii Morții în care-ți vezi propria moarte. În acea clipă pur și simplu paralizezi. Îți dai seama că ți-a sunat ceasul. Nu contează dacă ești credincios sau ateu, a venit momentul să faci pace cu Domnul, căci curând îi vei da socoteală pentru toate câte ai făcut. Într-un ultim gest mânat de instinctul de supraviețuire încerci să fugi, dar te împiedici de unul dintre trupurile fără viață și cazi în mormanul de cadavre. Poți simți gustul morții, la propriu. Îți vine să vomți, dar știi că nu ai timp nici măcar de așa ceva. Trebuie să fugi, să fugi așa cum nu ai mai fugit vreodată, deoarece și miza este cum nu a mai fost vreodată.

Când te ridici vezi că, printr-o minune, pe jos se află o pușcă de vânătoare. O iei repede și încerci să împuști creatura cu ea. Aceasta se sperie și fuge. Asta-i șansa ta, poți pleca de acolo și să scapi. Totuși, cumva instinctiv, nu te duci în direcția opusă celei în care s-a dus monstrul, ci îl

urmărești. Treci printre copaci, iar crengile acestora te zgârie, dar tu continui. Îți trec picioarele prin tufele de trandafir și te înțepi în spinii acestora, dar tu continui. Alergi atât de tare încât te doare fiecare fibră din mușchii picioarelor, dar tu continui.

În cele din urmă creatura se oprește. Se pare că în fața voastră se află o prăpastie. Înălțimea ei este atât de mare încât orice încercare de a sări de acolo ar fi curată sinucidere. Văzând că nu are nicio cale de scăpare, ființa aceea necunoscută își acceptă soarta și se așază în genunchi în fața ta. Acum, sub clar de lună poți vedea cum arată cel de pe care l-ai vânat atâta. Într-adevăr, pare a fi vârcolac, cu o formă oarecum umană, dar cu gheare la mâni, cu blană pe tot corpul și cu un bot de lup. Văzându-l pe el încep să-ți apară tot felul de imagini prin fața ochilor, amintiri, așa zisele „flashback-uri”. Toate acele cadavre sfâșiate ce se aflau în jurul tău atunci când te-ai trezit nu erau de oameni, ci tot de vârcolaci. În acel moment realizezi că nu el e monstrul... tu ești.

RUGINĂ ALEXANDRU, VII „MONSTRUL”

Rugina Alexandru clasa a VII-a

ZALMOXIS

de Țugui Neculai-Alin, clasa a XI-a A

PERSONAJE:

ZALMOXIS: căpetenie de trib dacic-tenor
RHEMAXOS: căpetenia unui alt trib-bariton
NATOPORUS: slujitor loial și înțelept al lui ZALMOXIS-bas
GETA: sclavă a lui PITAGORA-soprană
PITAGORA-matematician și nobil grec-bas
sclavii lui ZALMOXIS
sclavii lui PITAGORA
muncitorii
soldații

ACTUL I

În casa lui ZALMOXIS.

SCENA I

(ZALMOXIS, NATOPORUS, servitorii)

ZALMOXIS:

NATOPORUS să vină la mine!

NATOPORUS:

Stăpâne ZALMOXIS, m-ați chemat?

ZALMOXIS:

Într-adevăr. Azi o să avem un oaspete foarte special, iar cum tu ești cel mai de încredere slujnic de-al meu vreau ca tu să te ocupi de primirea lui.

NATOPORUS:

Desigur, dar aș putea să întreb pe cine așteptăm?

ZALMOXIS:

Pe vechiul meu prieten, RHEMAXOS. Și tare mă bucură vizita lui căci nu am mai vorbit cu el de mult timp. De mult prea mult timp.

NATOPORUS:

Știu că l-ați mai invitat de multe ori să vină pe aici, însă întotdeauna era ocupat. De dată aceasta a reușit să-și facă timp pentru a răspunde invitației?

ZALMOXIS:

De fapt, nici măcar nu a fost ideea mea să vină astăzi pe aici. A fost a lui. A spus că are ceva de discutat cu mine. Ceva important.

NATOPORUS:

Despre ce ar putea fi vorba?

ZALMOXIS:

Nu știu, dar sper să facem troc. Mi-ar prinde bine un mic târg, căci tribul nostru stă cam prost cu banii.

NATOPORUS:

Stăpâne, un prieten pe care nu l-ați mai văzut de mult vine în vizită, iar domnia ta se gândește la negoț și la aur?

ZALMOXIS:

Ai dreptate, e urât din partea mea. Întinde o masă mare ca să-l primim pe RHEMAXOS așa cum se cuvine!

Scena II

(aceeași, RHEMAXOS)

Se aud bătăi în ușă/Cineva strigă de la poartă.

ZALMOXIS:

El trebuie să fie! Și nu am apucat să pregătim nimic pentru venirea sa!

NATOPORUS:

Nu vă faceți griji, stăpâne! Sunt sigur că este atât de nerăbdător să vă vadă încât nici nu va observa că nu sunt mesele întinse.

ZALMOXIS se duce să-l întâmpine pe RHEMAXOS.

ZALMOXIS:

RHEMAXOS! Cât mă bucur că ai ajuns!

RHEMAXOS:

Nu la fel de mult ca mine, prietene!

ZALMOXIS:

Te rog, intră! Doar nu o să stai afară când ușa casei mele ți-e deschisă. Ia un loc la masă! Tocmai ce le ziceam slujitorilor să pregătească mâncarea.

NATOPORUS:

Ce ar fi potrivit pentru doi tarabosteși măreți? Coaste de mistreț? Sau poate ceva mai verde, cum ar fi o salată?

ZALMOXIS:

Te las pe tine să alegi. Am încredere în tine și în gusturile tale.

NATOPORUS:

În acest caz o să mă întorc cu cea mai bună mâncare pe care ați gustat-o vreodată.

RHEMAXOS:

ZALMOXIS, să știi că nu e nevoie de toate acestea.

ZALMOXIS:

Glumești? Niciun prieten de-al meu nu va fi sta cu stomacul gol în casa mea.

RHEMAXOS:

Îți apreciez ospitalitatea, însă nu pentru asta am venit. Am lucruri serioase de discutat cu tine. Din păcate, nevoia mă aduce aici, nu plăcerea.

ZALMOXIS:

(dezamăgit)

În regulă, înțeleg. Ce s-a întâmplat?

RHEMAXOS:

O amenințare vine de la nord.

ZALMOXIS:

Și anul acesta recolta nu este una tocmai bogată?

RHEMAXOS:

Nu despre asta este vorba, ZALMOXIS, ci despre război.

ZALMOXIS:

Iar ne sunt amenințate pământurile de furia sciților?

RHEMAXOS:

Nu. De data aceasta pericolul vine de la unul dintre noi. Un tarabostes de peste munți cucerește celelalte triburi de geți. Pe zi ce trece regatul său se mărește, iar odată cu el și armată, odată cu ea și pericolul pe care îl reprezintă.

ZALMOXIS:

Nu văd care este problema. Și așa noi, geții, am stat prea mult timp dezbinați. Poate că e timpul ca în sfârșit să ne unim.

RHEMAXOS:

Nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile!

ZALMOXIS:

Și ce, mă rog, ai vrea să fac? Ce vrei de la mine?

RHEMAXOS:

Nu te prefac că nu înțelegi! Îți propun să ne unim armatele împotriva acestui tiran. Știu că urăști războiul, dar acest șef de trib ne amenință libertatea. Sunt sigur că realizezi cât de gravă este situația.

ZALMOXIS:

Înțeleg, prietene drag,
Că vrei ca în fața amenințării
Să stau drept ca un fag,
Sau poate ca demnul stejar,
Dar nu poți vedea ce amar
Îmi răsare mie pe chip,
Cum de îndurerare îmi vine să țip
Când te aud vorbind de război?
Știu că tu vrei ca noi doi
Să luptăm împreună, ca unul
Și astfel să învingem nebunul
Ce ne amenință nouă libertatea.
Dar în opinia mea regalitatea

Trebuie să aleagă diplomația,
 Ci nu să împartă vinovăția
 Cu atacatorul, să fie a lui mână
 De sângele inocenților pătată.

RHEMAXOS:

Eu știu că războiul nu-ți place,
 Însă crede-mă, nu avem ce face!
 Atunci când pericolul se ivește
 Să nu crezi că acesta te ocolește!
 Un tiran nu știe de negocieri,
 Nu ascultă de a celorlalți păreri,
 Ci doar sabia îl mai poate face
 Din drumul violent a se întoarce.
 Așa că, dragă prietene, îți zic:
 Nu mai sta pe margine, făcând nimic!
 Împotriva amenințării te ridică
 Și de luptă să nu-ți mai fie frică!
 În bătălie îți voi fi și eu alături.
 Te poți încrede în mine și armata mea.
 Sau dacă nu, atunci promite-mi, măcar,
 Că îmi vei da soldații tăi în dar
 Ca să-i apăr pe cei nevinovați
 De aprigii năvălitorii nenumărați.

ZALMOXIS:

Ce zici dacă am găsi calea de mijloc? Eu îți promit că dacă e ca eu să pătesc ceva armata mea să ajungă pe mâinile tale! Știu că tu ai vrea acum să ai mai mulți oameni sub conducerea ta, însă nu-ți pot da supuși mei așa, cu una cu două, mai ales că acest cotropitor de care îmi vorbești este deocamdată doar o amenințare îndepărtată.

RHEMAXOS:

Îmi este de ajuns și atât. Primesc.

La masă vine NATOPORUS cu un platou plin de mâncăruri delicioase în brațe.

ZALMOXIS:

Ah! NATOPORUS! Încă o dată ai ajuns exact la momentul potrivit. Tocmai ce făceam un jurământ și avem nevoie de un martor.

NATOPORUS:

Vă ajut cu cea mai mare plăcere, stăpâne!

ZALMOXIS:

Perfect! Eu, ZALMOXIS, tarabostes și mare șef de trib jur pe sufletul meu nemuritor că dacă ar fi să mor toți slujnicii mei vor intra sub buna stăpânire a prietenului meu, RHEMAXOS!

RHEMAXOS:

Iar eu îți promit că voi avea grijă de ei ca de proprii mei copii!

NATOPORUS:

Acum că ați terminat cu jurămintele vă sugerez să mâncați, căci ar fi păcat să lăsați asemenea bucate să se răcească. Doriți și un pahar de vin? Un cântec vesel. Muzicienilor... dați-i drumul!

Muzicienii cântă, ZALMOXIS și RHEMAXOS mănâncă și petrec. După un timp RHEMAXOS se ridică de la masă.

RHEMAXOS:

Mi-a făcut plăcere și stau cu tine prietene, să discutăm și să petrecem, dar de acum se face târziu și trebuie să plec.

ZALMOXIS își ia la revedere de la RHEMAXOS. NATOPORUS se aproprie de ZALMOXIS.

NATOPORUS:

Stăpâne, să știți că RHEMAXOS are dreptate. Se face târziu. Ar trebui să vă culcați. Mâine aveți o zi lungă. Mulți oameni vor veni să-și spună problemele și să ceară sfaturi de la domnia voastră.

ZALMOXIS:

Nu trebuie să-mi porți chiar atât de mult de grijă, NATOPORUS. Nu sunt un copil mic, îmi pot purta și singur de grijă.

NATOPORUS:

Stăpâne, l-am slujit pe tatăl domniei voastre atâta timp, iar acum vă slujesc cu același zel pe dumneavoastră.

ZALMOXIS:

Stai, liniștit! Doar glumeam cu tine.

NATOPORUS:

Nu faceți astfel de glume cu mine, stăpâne!

ZALMOXIS:

(căscând)

Eu mă duc să mă culc. Și tu ar trebui să faci la fel. Arăți obosit. Noapte bună!

NATOPORUS:

Noapte bună, stăpâne!

ZALMOXIS se duce în camera sa și se culcă. Slujitorii fac curățenie. Dintr-o dată un pâlc de călăreți năvălesc, se luptă cu slujitorii și îl răpesc pe ZALMOXIS

ACTUL II

Pe un vas de transportat sclavii.

SCENA I

(ZALMOXIS, GETA)

ZALMOXIS se trezește amețit pe vas, înlănțuit.

ZALMOXIS:

Unde... Unde sunt?

GETA:

Nu vezi? Pe un vas de transportat sclavii.

ZALMOXIS:

Și ce? Acum se presupune că eu ar trebui să fiu sclav?

GETA:

Exact.

ZALMOXIS:

Dar eu sunt ZALMOXIS, mare șef de trib dacic!

GETA:

Și eu sunt geta, femeie dacă, soția unui fermier dac. Iar pentru greci o căpetenie de trib sau soția unui om de rând este același lucru dacă persoana respectivă este un barbar, un sclav. Se

consideră doar pe ei înșiși a fi oameni, restul sunt niște animale sălbatice, care trebuie domesticite.

ZALMOXIS:

Noi animale? Noi? Dar dacii sunt un neam mândru!

GETA:

Spune-le lor, nu mie!

ZALMOXIS se duce la marinarii greci.

ZALMOXIS:

Trebuie să fie o greșeală la mijloc. Eu sunt un nobil dac, nu un om de rând. Nu aveți dreptul să mă rețineți!

Toți îl ignoră.

GETA:

Te-au cumpărat în mod cinstit de la niște soldați daci.

ZALMOXIS:

Și unde mă duc acum?

GETA:

La nobilul și matematicianul grec PITAGORA, fiul lui Mnesarchus, în insula Samos.
Dar nu este corect.

GETA:

Viața nu este corectă.

ZALMOXIS:

Mai întâi târâmurile dacice sunt amenințate de război civil, acum sunt victima sclaviei. Ce mai urmează?

GETA:

Fruntea sus și nu mai plânge (sarcastică) mare conducător! Hei, băieți! Hai să-l învățăm pe noul nostru amic ce înseamnă viața de sclav!

TOȚI:

Adio libertate pe veci!
Ne-a fost luată de greci.

Asta este, n-avem ce face,
Acasă nu ne putem întoarce.
Libertatea ne-a fost luată de greci.

GETA:

Am fost cândva o simplă fată,
Iar apoi, fără a fi întrebată
De la mine de-acasă am fost luată
Și pe vasul acesta de sclavi urcată.
Aveam și eu vise, planuri mari,
Însă degeaba, părinții erau barbari,
Văzută drept un obiect de către greci,
Care mi-au răpit libertatea pe veci.

TOȚI:

Adio libertate pe veci!
Ne-a fost luată de greci.
Asta este, n-avem ce face,
Acasă nu ne putem întoarce.
Libertatea ne-a fost luată de greci.

GETA:

Cine mai simte durere ca a mea
Să vină aici, alătura
Și s-o spună cât va mai putea.
Condamnată pe viață la sclavie,
Să muncesc pe a altora glie,
Aceasta este o soartă de nedorit,
Dar cu frații mei o am de împărțit.
Mi-aș dori să putem pleca de aici,
Dar suntem neimportanți, prea mici.

TOȚI:

Adio libertate pe veci!
Ne-a fost luată de greci.
Asta este, n-avem ce face,
Acasă nu ne putem întoarce.
Libertatea ne-a fost luată de greci.

ZALMOXIS:

Chiar îmi pare rău pentru voi toți! Vă promit că într-o bună zi vă voi scăpa pe voi toți de sclavie.

GETA:

Mda, baftă cu planul tău, eroule!

ACTUL III

Peste 10 ani, acasă la Pitagora. ZALMOXIS nu mai arată ca un barbar, ci ca un grec îngrijit.

SCENA I

(PITAGORA, ZALMOXIS)

PITAGORA:

Chemați-l pe ZALMOXIS la mine!

UN SLUJITOR:

Imediat, stăpâne PITAGORA!

ZALMOXIS:

Am auzit că aveți trebuință de mine.

PITAGORA:

Într-adevăr. Tocmai ce a avut loc o revoltă în rândul sclavilor de origine dacă.

ZALMOXIS:

Nu am nimic de-a face cu asta.

PITAGORA:

Știu. Iar acest lucru este exact ceea ce mă nedumerește. Încă din prima zi în care ai ajuns mi-ai spus verde în față că la un moment dat te vei revolta, vei scăpa de sub jugul și îi vei lua cu tine și pe frații tăi daci. Cu toate acestea de zece de când ești aici nu am avut nicio problemă cu tine. Ba chiar mi-ai fost cel mai de folos slujitor, m-ai ajutat la multe negocieri, la negoțuri. Pot înțelege că nu ai condus nicio revoltă, dar nici măcar să nu te alături? Îți pot citi ura din ochi. Mă urăști mai mult decât oricare alt slujitor de-al meu.

ZALMOXIS:

Aveți dreptate, vă urăsc, dar nu sunt și prost. Știu când o revoltă va eșua și nu mă alătur. Aștept pentru momentul potrivit. Și credeți-mă, într-o zi acel moment va veni. Vă promit asta. Acum că am lămurit asta, mai aveți nevoie de prezența mea aici?

PITAGORA:

Nu. Poți pleca. Oricum trebuie să pedepsesc liderul răscoalei.

(către servitori)

Aduceți-o pe GETA la mine!

ZALMOXIS:

Stați puțin! GETA a condus această răscoală.

Servitorii o aduc pe GETA legată.

PITAGORA:

Să fie biciuită!

ZALMOXIS:

Nu puteți face una ca asta!

PITAGORA:

De ce nu?

GETA e biciuită.

ZALMOXIS:

Dați dovadă de puțină milă!

PITAGORA:

Dar de ce ești atât de interesat de bună starea ei? Ești cumva îndrăgostit de ea?

ZALMOXIS:

Nuu!

PITAGORA:

(către servitori)

Atunci continuați!

GETA continuă să fie biciuită.

ZALMOXIS:

Opriți-vă!

PITAGORA:

Pur și simplu primește pedeapsa pe care o merită pentru fapta ei. În plus, nu-mi comanzi tu mie.

ZALMOXIS:

Să fiu eu biciuit în locul ei!

PITAGORA:

Dar tu nu mi-ai greșit cu nimic. Încă

ZALMOXIS:

Stăpâne, vă rog!

PITAGORA:

„Stăpâne”? De zece ani de când ești sclavul meu aceasta este prima dată când îmi spui „stăpâne”. În cazul acesta facem cum ai propus tu. Servitorii! Nu o mai biciuiți pe GETA! ZALMOXIS îi va lua locul.

GETA este lăsată să plece. Servitorii îl biciuiesc pe ZALMOXIS. PITAGORA pleacă în altă cameră.

SCENA II
(ZALMOXIS, GETA)

În timp ce ZALMOXIS este biciuit GETA se uită de după ușă.

ZALMOXIS:

Mă mai pedepsiți mult? O faceți pe surzii? Lasă, că vă țin eu minte? O să vedeți voi! Într-o zi voi scăpa de aici și o să vă fac în ciuda în timp ce voi veți unde mă aflu eu acum.

GETA intră în cameră.

GETA:

Iar faci promisiuni de care nu te poți ține?

ZALMOXIS:

GETA? Ce cauți aici?

GETA:

Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Eu de ce ar trebui să răspund la a ta?

ZALMOXIS:

În regulă. Când m-ai mai auzit tu să fac promisiune de care să nu mă țin?

GETA:

Atunci când ai spus că ne vei scăpa pe toți de sclavie.

ZALMOXIS:

Și o voi face. Crede-mă! Va veni și ziua când vă voi scăpa pe toți de aici. Sau cel puțin pe toți cei pe care îi agreez. Acum este rândul tău să răspunzi: Ce cauți aici? Abia ai scăpat de biciuri. Ți s-a făcut dor de ele?

GETA:

Nu. Am vrut doar să văd ce face salvatorul meu.

ZALMOXIS:

Nu ai pentru ce!

GETA:

Totuși, nu înțeleg de ce ai făcut asta. De ce ți-ai sacrificat pielea pentru mine?

ZALMOXIS:

Fără motiv.

GETA:

Eu cred că ai făcut-o din dragoste.

GETA:

Nu uita că și PITAGORA a spus că mă iubești.

ZALMOXIS:

Bănuiesc că atunci când te îndrăgostești de cineva ești ultimul care află.

SCENA III

(PITAGORA, aceeași)

PITAGORA:

(strigă)

Supuși!

Supușii adoptă poziția de drepți.

PITAGORA:

Vă puteți opri din a-l pedepsi pe ZALMOXIS. Am ceva să vorbesc cu el. GETA! Ajută-l să se ridice! ZALMOXIS?

ZALMOXIS:

Da? Ce doriți să discutați cu mine? Vreți să mă vindeți altui stăpân? Sau poate să mă executați?

PITAGORA:

Câtuși de puțin. Am o propunere pentru tine.

ZALMOXIS:

O propunere, ziceți? Ce, mai exact?

PITAGORA:

Îți pot reda libertatea, dar cu o condiție.

ZALMOXIS:

Nu accept.

PITAGORA:

Așteaptă! Sunt sigur că vrei să te întorci pe glia strămoșească, în țara ta, Dacia.

ZALMOXIS:

Dacia nu e o țară, ci o mulțime de triburi neunite. Cam la fel ca Grecia voastră, cu orașele ei state.

PITAGORA:

Am auzit că cineva a reușit să unească dacii. În fine, oferta mea presupune că tu întorci acasă, ca un om liber, dar va trebui să-i ajuți cu negoțul pe oamenii mei din Tomis. Ei sunt greci, iar dacii nu-i prea au la suflet, dar tu ești unul de-al lor. Știi cum să le intri pe sub piele. Pe deasupra, mai ești și foarte capabil. Mai ajutat mult cu administrația până acum. Deci, aceștia sunt termenii mei. Ce zici?

ZALMOXIS:

Știi deja răspunsul meu: NU!!

GETA:

ZALMOXIS, mai gândește-te!

ZALMOXIS:

Nu pot pleca fără voi, ceilalți.

GETA:

Sunt sigur că vei câștiga mulți bani dacă îi ajuți pe greci. Bani cu care ne vei putea răscumpăra pe ceilalți.

ZALMOXIS:

Adică să mă fac frate cu dușmanul?

GETA:

ZALMOXIS, măcar consideră varianta asta!

PITAGORA:

Eu zic că ar trebui să ascuți de ea.

ZALMOXIS:

În regula, PITAGORA. Avem o înțelegere! Însă am și eu o condiție.

PITAGORA:

Da? Care?

ZALMOXIS:

Să fie eliberată și GETA odată cu mine.

PITAGORA:

S-a făcut!

ACTUL IV

Biroul lui ZALMOXIS din Tomis.

SCENA I

(ZALMOXIS, GETA)

GETA:

Ce birou frumos ți-au aranjat grecii ăștia!

ZALMOXIS:

Într-adevăr. Se vede că au nevoie de ajutorul meu. Altfel nu mi-ar asigura atâtea condiții. Vor să fie siguri că rămân. Asta înseamnă că voi putea cere și o parte măricică din profit drept plată. În ritmul acesta îi voi elibera și pe ceilalți daci de sub robia lui PITAGORA imediat.

GETA:

Iar eliberarea celorlalți daci. Nu ai putea să te bucuri că te-ai întors acasă. Eu nu am mai călcat pe pământ dacic de zece ani, iar acum mă bucur de fiecare moment. (visătoare) Și vremea de aici, de la Tomis, e minunată în perioada asta a anului. Marea e atât de frumoasă, de fermecătoare!

ZALMOXIS:

GETA, înțeleg că te bucuri de întoarcerea pe pământul strămoșesc, dar și tu trebuie să înțelegi că eu nu pot avea liniște până nu-mi văd frații daci în libertate!

GETA:

Nu vei avea nici un moment de liniște până atunci.

ZALMOXIS:

Nu.

GETA:

Nici măcar pentru mine?

ZALMOXIS:

Nu știu. Va trebui să văd.

O ia pe GETA în brațe și o sărută.

GETA:

Știi că nu-i poți salva pe toți, nu-i așa? Poate că-i vei răscumpăra pe cei de la PITAGORA, dar mai sunt și alți care sunt stăpâni peste sclavi daci. Și oare câți bani sunt în lume?

ZALMOXIS:

Știu... Dar nu pot avea conștiința curată și să mă bucur de libertate știind că alții sunt ținuți captivi.

Un servitor:

Domnule, ZALMOXIS?

ZALMOXIS:

Da.

Un servitor:
Cineva vrea să vă vadă. Pentru afaceri, desigur.

ZALMOXIS:
Cine?

Un servitor:
Însuși regele Daciei.

ZALMOXIS:
(către sine)
Regele Daciei? PITAGORA spunea adevărul. Trebuie să fie tiranul de care m-a avertizat RHEMAXOS cu ani în urmă. Ah, ce prost am fost! Trebuia să fi ascultat de el!

Un servitor:
Deci, ce să fac? Îi zic să intre?

ZALMOXIS:
(către sine)
Trebuie să fac ceva în legătură cu acest așa zis rege. Poate că o să reușesc să aflu niște informații pe care le voi putea folosi împotriva lui.
(către servitor)
Da, lasă-l să vină!

SCENA II
(aceeași, RHEMAXOS)

RHEMAXOS intră împreună cu doi soldați de-ai săi, unul dintre ei chiar NATOPORUS. El este regele Daciei. ZALMOXIS este șocat de această realizare, dar încearcă să-și păstreze calmul.

ZALMOXIS:
RHEMAXOS?

RHEMAXOS:
Deci mă cunoști. Bun. Tu trebuie să fii noul trimis al lui PITAGORA. Cu cel vechi nu am prea putut face afaceri. Sper ca lucrurile să stea altfel între noi.

ZALMOXIS:
(către sine)

Oare chiar nu mă recunoaște?
(înapoi la RHEMAXOS)

Desigur. Domnia voastră este regele nu-i așa? Sunt pregătit să facem înțelegeri care să beneficieze ambele părți. Am auzit că prin munți aveți aur de cea mai bună calitate. Meșterii noștri îl pot prelucra în bijuterii care să se vândă în lumea largă și, cel mai important, la un preț bun. Dacă ne faceți rost de materie primă noi o cumpărăm și vom face din Dacia o țară bogată și frumoasă.

RHEMAXOS:

Eh, frumoasă este deja!

ZALMOXIS:

Aici nu vă pot contrazice.

RHEMAXOS:

Îți place aici, la noi? Cel dinainte zicea că e prea barbară și sălbatică pentru gusturile lui. Prefera construcțiile de marmură din orașul său natal.

ZALMOXIS:

Eu nu. Îmi place natură. Mă gândeam chiar să-mi construiesc o casă aici. Asta, desigur, dacă regele mă lasă.

RHEMAXOS:

Să facem afaceri profitabile și s-ar putea să primești niște pământ cadou pentru buna colaborare.

ZALMOXIS:

Înțeleg perfect. Am tot folosit acest cuvânt, „afaceri”, dar încă nu am trecut la ele. Cred că ar fi cazul. Totuși, sunt sigur că un rege este o persoană foarte ocupată. Ce-ar fi să lăsați om de-al domniei voastră să discute cu mine?

(arătând spre NATOPORUS)

Ce ziceți de acela? Pare a fi destul de capabil.

RHEMAXOS:

Ai dreptate. Trebuie să mă ocup de niște răskoale. Nu toată lumea apreciază binele pe care i le-am făcut! NATOPORUS! Rămâi aici să negociezi cu grecii!

SCENA III

(ZALMOXIS, NATOPORUS)

După ce RHEMAXOS pleacă ZALMOXIS îl ia pe NATOPORUS în brațe.

ZALMOXIS:

Ah! NATOPORUS, câine bătrân ce ești!

NATOPORUS:

Mă... mă scuzați, dar de unde mă știți?

ZALMOXIS:

NATOPORUS, chiar nu mă recunoști? Sunt eu, ZALMOXIS!

NATOPORUS:

Stăpâne? Dumneavoastră erați? O, ce mă bucur să vă văd! Am atâtea să vă povestesc! Câte s-au mai întâmplat de la dispariția dumneavoastră!

ZALMOXIS:

Mda, am văzut. Cum de e RHEMAXOS regele întregii Dacii?

NATOPORUS:

Ah, stăpâne, e o poveste atât de lungă! După ce ați dispărut RHEMAXOS a preluat controlul asupra supușilor dumneavoastră, iar cu noua sa armată, formată din cele două triburi, a plecat la război. Însă nu exista niciun tiran. El era tiranul. Curând întreaga Dacie a intrat sub controlul său.

ZALMOXIS:

Liniștește-te, prietene! Am să găsesc eu o soluție!

NATOPORUS:

Sunt sigur de asta, dar cum? Puterea lui militară e prea mare acum ca să fie oprit de orice trib dac!

ZALMOXIS:

Poate că nu va fi nevoie de un trib dac.

NATOPORUS:

Și cine credeți că ne va ajuta, stăpâne? Am văzut că vă aflați în relații bune cu grecii, dar și ei sunt mai dezbinați decât eram noi ultima dată când ați fost aici. Și oricum nu cred că ar fi în interesul lor războiul. Ei și doresc să facă negoț cu RHEMAXOS, blestemat fie-i numele.

ZALMOXIS:

Ai dreptate, însă nu la asta mă gândeam eu, ci la ceva mai puternic decât sabia și care-i unește pe oameni la fel de bine.

NATOPORUS:

Anume?

ZALMOXIS:

Credința.

NATOPORUS:

Nu vă contrazic, dar zău că nu înțeleg. Ce plănuți?

ZALMOXIS:

Tu faci parte din cercul strâns al lui RHEMAXOS, nu-i așa?

NATOPORUS:

Mi-e rușine să-mi asociez numele meu cu al lui, dar da.

ZALMOXIS:

Și i-a spune-mi, are încredere în tine?

NATOPORUS:

Pe cât posibil. Nu i-am făcut niciodată probleme.

ZALMOXIS:

Atât am vrut să aud. O să am nevoie de ajutorul tău.

Dar mai întâi va trebui să continui această șaradă și să fac rost de niște bani.

(uitându-se spre un perete)

Ce zici, ar merge o cameră secretă aici?

ACTUL V

Biroul lui ZALMOXIS, în Tomis, dar peste câțiva ani.

SCENA I

(ZALMOXIS, NATOPORUS, GETA)

Niște muncitori lucrează la camera secretă din casa lui ZALMOXIS.

MUNCITORII:

Săpăm, săpăm, săpăm și iar săpăm,

Camera secretă noi să o creăm.

Nu știm de ce și nu ne pasă,

Stăpânul o vrea în a lui casă.
Stăpânul-i bun, facem tot pentru el,
Fără dânsul nimic n-ar fi la fel.
Ne spune că are-un plan genial.
(a parte)
Știi bine că este teatral!

Intră ZALMOXIS cu GETA la braț.

ZALMOXIS:
Ai zis ceva?

MUNCITORUL:
Nu, stăpâne!

ZALMOXIS:
Oricum te-am auzit. Dar stai liniștit, pot înțelege o glumă.

GETA:
Dragă, tot nu sunt sigură că ar trebui să faci asta. Sună periculos.

ZALMOXIS:
N-am încotro. Dacă nu o fac eu nimeni n-o va face nimeni.

GETA:
Și dacă o faci și totuși nu iese totul conform planului?

ZALMOXIS:
Atunci câștigă RHEMAXOS, el și regimul său autoritar. Ar fi o victorie pentru război și o înfrângere pentru pace.

GETA:
Îți dai seama că nu vei putea scăpa cu totul de război, nu? Oamenii tot se vor mai lupta prin lumea asta mare. Nu poți controla totul. Poate nici măcar Dacia.

ZALMOXIS:
Știu, dar va fi un pas înainte. Și... cine știe? Poate că într-o zi, în viitorul îndepărtat se va putea realiza o pace care să unească întreaga lume.
(iese din visare)
În curând trebuie să vină NATOPORUS.

SCENA II
(aceeași, NATOPORUS)

NATOPORUS intră.

ZALMOXIS:
Că tot vorbeam de lup.

NATOPORUS:
ZALMOXIS, ZALMOXIS! L-am anunțat pe regele RHEMAXOS de faptul că ești aici, că tu ai fost dintotdeauna aici deghizat în grec. Exact așa cum mi-ai cerut.

ZALMOXIS:
Mulțumesc, dragul meu, NATOPORUS. Acum RHEMAXOS va fi sigur de loialitatea ta față de el. Va crede că m-ai trădat. Nici nu se gândește la ce-l așteaptă. Ai chemat și mulțimea?

NATOPORUS:
Desigur. Mi-am făcut eu vreodată treaba doar pe jumătate?

ZALMOXIS:
Perfect. Lumea întreagă trebuie să fie martoră la moartea mea. Acum pleacă! Nu trebuie să vadă RHEMAXOS că stai de vorbă cu mine, altfel tot planul se duce de râpă.

NATOPORUS pleacă.

SCENA III
(aceeași, RHEMAXOS)

Se aud strigătele mulțimii de afară.

ZALMOXIS:
Mulțimea a venit. Curând trebuie să apară și RHEMAXOS cu soldații săi. Repede, băieți!
Ascundeți intrarea în camera secretă!

MUNCITORII:
Imediat, stăpâne!

MUNCITORII mută o bibliotecă să acopere intrarea. Se aud cai galopând. Se aud soldați descălecând. Intră RHEMAXOS și soldații săi.

RHEMAXOS:

Grecule!

ZALMOXIS:

A, rege RHEMAXOS! Cu ce treburi pe aici?

RHEMAXOS:

Lasă toată șarada asta! Te-or fi învățat grecii teatrul lor, dar eu văd prin minciunile tale! Știu că nu ești ceea ce te dai drept a fi.

ZALMOXIS:

Nu înțeleg ce vreți să spuneți cu asta. Și ce-i cu toți soldații ăștia aici. Sunt mai mulți decât de obicei. Acesta este un loc al negocierilor, nu al războiului.

RHEMAXOS:

Negocieri, ai? ZALMOXIS, nu te-ai schimbat deloc.

ZALMOXIS:

Deci, într-adevăr, ai aflat. Cine ți-a spus?

RHEMAXOS:

Vechiul tău slujnic și prieten, NATOPORUS. Nu vezi că ai pierdut deja? Până și prietenii te-au abandonat.

ZALMOXIS:

Nu am nevoie de prieteni.

RHEMAXOS:

Și cine crezi că te va ajuta? Grecii? Văd că te-ai dat după ei, dar nu-i poți crede. Te vor trăda cu prima ocazie, chiar dacă le-ai vândut Dacia. Ați auzit oameni buni? ZALMOXIS a vândut Dacia grecilor!

Se aud huiduieli.

ZALMOXIS:

Nu eu am vândut-o, ci tu! Eu doar încerc să o răscumpăr lucrând din interior. Dar nu la greci mă refeream. Nu am nevoie nici de ei. Nu am nevoie de nimeni.

RHEMAXOS:

De nimeni? Vrei să te pui împotriva mea și a armatei mele de unul singur?
(ironic)

Poate te crezi vreun zeu.

ZALMOXIS:

Nu mă cred. Chiar sunt!

RHEMAXOS și soldații săi râd.

ZALMOXIS:

Vrei să știi ce s-a întâmplat de când nu te-am văzut? Am murit. Am murit, iar zeii m-au primit printre ei, m-au făcut unul de-al lor. Acum m-am întors aici ca să scap poporul dac de tine.

RHEMAXOS:

Dacă ai murit înseamnă că nu te superi dacă se mai întâmplă o dată.

Scoate sabia, dar NATOPORUS îl oprește.

NATOPORUS:

Regele meu, nu! Vă rog să mă lăsați pe mine să-l omor, drept ultimă dovadă a loialității mele. În plus, omul ăsta clar este nebun. Cândva mi-a fost prieten și aș vrea să-i curm suferința.

RHEMAXOS:

Desigur. Ai permisiunea mea.

NATOPORUS se preface că-l înjunghie pe ZALMOXIS, printre robele grecești, iar acesta cade la pământ.

ZALMOXIS:

Ascultă-mă ce-ți spun, RHEMAXOS! Zeii mă vor trimite înapoi! Mă voi întoarce! Nu voi avea odihnă atâta timp cât tu ești la putere! O să vezi!

RHEMAXOS se uită la grecii ce lucrau cu ZALMOXIS.

RHEMAXOS:

De azi înainte eu nu mai fac afaceri cu grecii. Strângeți-vă lucrurile și plecați de aici! Să nu mai văd pe niciunul. Diseară voi trimite câțiva soldați să verifice dacă ați ascultat de mine. Dacă nu, se vor ocupa ei de voi.

(către soldați și mulțime)

Acum să plecăm! Nu mai e nimic de văzut aici!

SCENA IV

(ZALMOXIS, un soldat)

RHEMAXOS, soldații săi și mulțimea pleacă. Grecii își strâng lucrurile și abandonează biroul. ZALMOXIS se ridică și intră în camera secretă. Se lasă seara. Vin soldați cu torțe în mâini și se

asigură că toată lumea a plecat. ZALMOXIS iese din camera secretă și-l apasă pe unul ușor pe umăr.

Soldatul:

O, nu! Nu se poate!

ZALMOXIS:

Ce ai pățit? Parcă ai fi văzut o fantomă.

Soldatul:

Tu... tu trebuia să fii mort.

ZALMOXIS:

O, vai! Dar crede-mă, mă simt cât se poate de viu!

Soldatul:

Deci, e adevărat?

ZALMOXIS:

Ce anume?

Soldatul:

Ceea ce ai spus, că ești un zeu, că ai mai murit o dată și te-ai întors, că mereu te vei întoarce până când RHEMAXOS nu mai este rege.

ZALMOXIS:

Fiecare cuvânt. Acum am eu o întrebare. Ia spune-mi, crezi în mine?

Soldatul:

Da.

ZALMOXIS:

Dar voi, ceilalți? Credeți?

Toți dau speriați din cap în semn că da.

ZALMOXIS:

Atunci plecați! Mergeți și spuneți poporului ceea ce ați văzut. Mai spuneți-i și că dacă RHEMAXOS nu renunță la tron de bună voie să-l dea ei cu forța jos. Să nu le fie frică. Eu sunt de partea lor. Gata cu războaiele inutile în Dacia! Gata cu tirania! Gata!

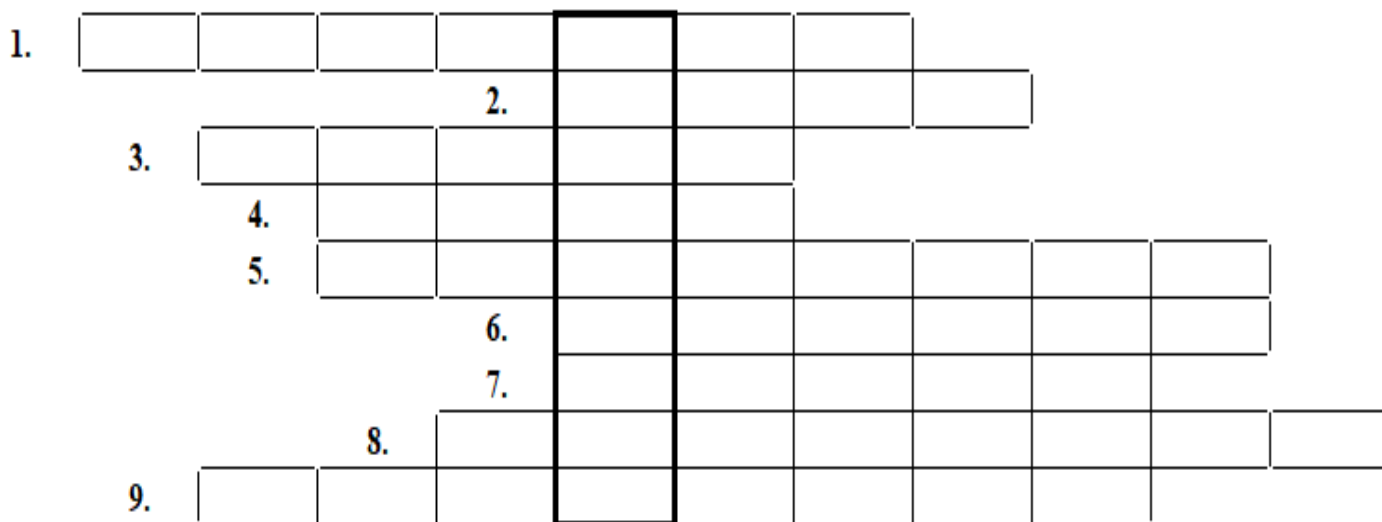
SFÂRȘIT

Mitologie

Timofte Alexandru și Al-Aqil Miruna

Clasa a IX-a D

A

B

1. Care este zeița vânătorii în mitologia greacă ?
2. Zeiță căsătoriei la egipteni.
3. Zeul infernului la romani se numea...
4. În mitologia nordică zeul tunetului era...
5. Cum se numea zeul suprem al dacilor ?
6. Cine era zeul Vieții de Apoi, al Lumii de Dincolo și al morților la egipteni?
7. Soția zeului Uranus era...
8. Zeul vegetației, al pomiculturii, al vinului, al extazului și fertilității, în mitologia greacă, purta numele de...
9. Zeul mării în mitologia greacă era...

Mitologia românească: Balauri și vârcolaci

de Alin Țugui,
clasa a XI-a A

Știu, sună ciudat „mitologia românească”. Dar poporul român nu este majoritar ortodox? Ba da, însă asta nu înseamnă că nu avem și noi unele elemente specifice nouă, folclorul nostru. Prin asta mă refer la balauri, Muma Pădurii și Fata Pădurii, strigoi, vârcolaci, moroi, zmei și chiar Făt-Frumos. Toate acestea sunt personaje întâlnite în mituri și în basme, iar multe dintre ele se găsesc doar în poveștile românești. Celelalte au fost inspirate din miturile altor popoare ce se aflau în vecinătatea noastră, de cele mai multe ori fiind vorba de popoare slave, dar tot au fost modificate puțin pentru a se potrivi cu gusturile românilor.

Primul monstru despre care voi vorbi este balaurul. Nu mă refer neapărat la cel cu șapte capete, căci poate avea și mai multe sau mai puține, dar povestea din spatele numărului de capete este ceea ce separă balaurul nostru de alți dragoni din Europa de Vest sau din China. Mai exact, conform folclorului românesc, un balaur este de fapt un șarpe care nu a mușcat niciun om vreme de șapte ani. Fiecare an care mai trece după aceea fără ca el să-și înfigă colții în cineva face ca balaurului să-i mai crească un cap. Astfel că majoritatea celor despre care auzim prin basme nu au mai mușcat pe cineva de 13 ani.

Al doilea (și ultimul) monstru despre care vă voi spune este vârcolacul, cunoscut la noi drept și pricolici. Acesta este întâlnit la multe popoare, avându-și originea chiar în miturile Greciei Antice, dar al nostru este unic. Toți vârcolaci se pot transforma în niște creaturi pe jumătate lupi jumătate oameni în urma unui blestem sau după ce au fost zgâriați de alt vârcolac, însă doar cel românesc poate mușca din Lună. Ați văzut bine, nu trebuie să vă schimbați ochelarii. Pentru vârcolacul românesc Luna este cel mai mare dușman. Din acest motiv câinii și lupii latră la ea. Se spune că atunci când este eclipsă de Lună, iar aceasta se face roșie, motivul este că a mușcat-o vârcolacul făcând-o astfel să sângereze. O altă diferență dintre pricolici și alte forme de oameni lupi este felul în care cineva ajunge așa. Folclorul românesc spune că cineva se naște așa dacă s-a născut de Ajunul Crăciunului, cu o zi înainte de Paște sau chiar de Paște. Totuși, sărbătoarea cea mai des asociată cu aceștia rămâne Sfântul Andrei, când se dau ușile cu usturoi pentru a-i ține la distanță.

Așa că nu uitați de usturoi, căci dacă vârcolacul poate mușca din Lună, ce șansă credeți că aveți voi?

Bibliografie: <https://kiarayew.com>

Dicționar de mitologie, de George Lăzărescu

RUGINĂ ALEXANDRU, VII „VÂRCOLACI

Eclipsele –Legende și Realitate

Delia Iuliana Chelariu, clasa a X-a D

Coordonator: prof. Ana-Maria Botezatu

Rezumat

Ne-am propus să evidențiem faptul că evenimentele astronomice precum eclipsele - deși explicate științific de multă vreme- continuă să fie întâmpinate cu subiectivitate pe ambele meridiane ale Pământului, deși se produc destul de des, sunt vizibile mai rar. Articolul prezintă elemente de mituri și superstiții, descrie tipurile de eclipse de Soare și Lună, modurile în care acestea se formează, vizibilitatea lor.

Oamenii din lumea întreagă au inventat, de-a lungul mileniilor, numeroase povești încercând să explice astfel dispariția celui mai strălucitor astru de pe bolta cerească, în timpul eclipselor de Soare. Indiferent cât de educați ar fi oamenii, astfel de schimbări spectaculoase ale bolții cerești îi determinau pe mulți dintre aceștia să arunce deoparte explicațiile logice și să se agațe de mituri și superstiții care au traversat secole sau milenii. Eclipsele de Soare, aceste evenimente astronomice explicate științific de multă vreme, continuă să fie întâmpinate cu subiectivitate pe diferite meridiane ale Pământului, conform unor tradiții și obiceiuri consacrate. De exemplu : în folclorul românesc, eclipsele sau “întunecimile” de soare au loc din cauza păcatelor oamenilor, a vârcolacilor sau întrucât Luna întunecă Soarele pentru ca Dumnezeu să nu o vadă că trece pe lângă discul solar. Evenimente astrale temute, eclipsele sunt interpretate drept semne rele, prevestitoare de necazuri, molime sau secete. În Odiseea, Homer descrie un astfel de eveniment astronomic cu următoarele cuvinte: ”Soarele a dispărut din ceruri și un întuneric malefic a

acoperit totul vreme de o oră în preajma miezului zilei.”

Luna este singurul satelit natural al Pământului. O consecință a faptului ca Luna orbitează în jurul Pământului este faptul că ea se poate interpune între Soare și Pământ, acoperind discul Soarelui și producând o eclipsă de Soare, sau ea poate trece prin umbra Pământului, producând o eclipsă de Lună. Întrucât planul orbitei Lunii este înclinat față de planul orbitei Pământului, eclipsele se pot produce doar atunci când Luna se află în apropierea intersecției celor 2 planuri. Orbita Lunii fiind înclinată cu 5 grade față de planul orbitei Pământului, cele mai multe Luni Pline nu aduc eclipse de Lună, Luna fiind ori prea la nord, ori prea la sud față de conul de umbră a Pământului. Pentru a se realiza o eclipsă de Lună, nodul ascendent sau nodul descendent trebuie să se afle în apropierea celor două puncte (Noduri lunare).

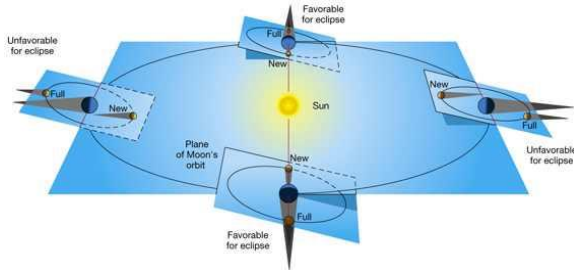

Fig.1- Planul orbitei Lunii cu planul orbitei Pământului

O eclipsă de Lună are loc atunci când Luna, în mișcarea ei în jurul Pământului, intră în umbra acestuia. Aceasta se întâmplă când Soarele, Pământul și Luna sunt aliniate suficient de exact (eclipsă parțială). Întotdeauna „faza” Lunii la o eclipsă de Lună este cea de Lună plină. Timpul și durata ei depind de poziția relativă și poziția de pe linia nodurilor. Conul de umbră a Pământului poate fi împărțit astfel: umbra și penumbra. În porțiunea de umbra nu există niciun fel de lumină solară directă. Totuși, datorită diametrului unghiular mare al Soarelui, mai există și o iluminare parțială, în afara umbrei Pământului, această porțiune se numește penumbra.

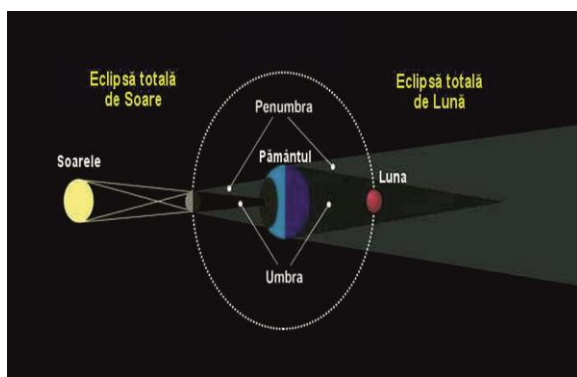

Fig.2 – Schema formării eclipselor de Soare și Lună

Există trei tipuri de eclipse de Lună: eclipsă prin penumbra (când Luna trece prin penumbra Pământului), eclipsă parțială (când doar o parte din discul Lunii trece prin umbra Pământului) și eclipsă totală (când Luna trece în întregime prin umbra Pământului). Eclipsele totale de Lună trec prin toate cele trei faze. Orbita Lunii în jurul Pământului este o elipsă, astfel că diametrul aparent al Lunii variază în timp.

Fig. 3- Fazele unei eclipse de Lună

O eclipsă de Soare ce are loc atunci când Luna se află în preajma punctului de pe orbită cel mai apropiat de Pământ (perigeu) poate fi o eclipsă totală, întrucât aici diametrul aparent al Lunii este destul de mare pentru a acoperi complet discul Soarelui. În schimb, eclipsa de Soare care se produce atunci când Luna se află în preajma punctului de pe orbită cel mai îndepărtat de Pământ (apogeu) poate fi cel mult o eclipsă inelară întrucât aici diametrul aparent al Lunii este puțin mai mic decât cel al Soarelui. O eclipsă hibridă de Soare este eclipsa care apare ca eclipsă totală în anumite locuri de pe Pământ și ca eclipsă inelară în alte locuri.

Eclipsele de Soare se observă numai din anumite locuri de pe glob, iar faza maximă se observă doar pe o fâșie lată de 200 km.

Culoarea este roșcată pentru că lumina venită de la Soare trece prin atmosfera Pământului, unde radiația cu lungimi de undă mai mici este împrăștiată mai puternic. Același efect are loc și la apus și la răsărit, când Soarele se vede roșcat pentru că în drumul razant al luminii, lungimile de undă mai mari se transmit mai bine. Cantitatea de lumină refractată depinde de cantitatea de praf din norii care se află în atmosferă.

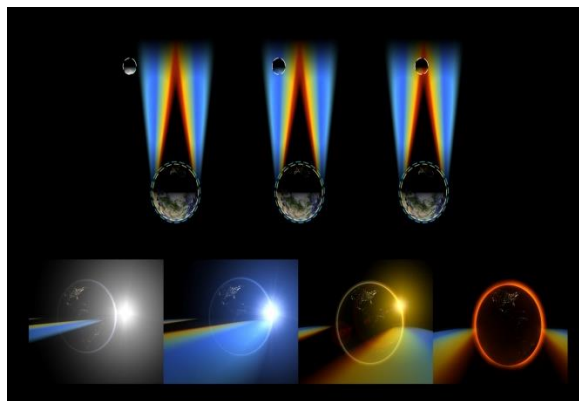

Fig.4 – Refracția luminii prin atmosfera terestră

Perioada unei revoluții complete a Soarelui (intervalul dintre două treceri consecutive în dreptul unui Nod) este de 346,62 de zile, pe când pentru Lună este de 29,5306 zile. Astfel, dacă Soarele și Luna se întâlnesc o dată în punctul nodal, acest lucru se repetă după 6585,5 zile (18 ani, 11 zile și 3 ore). Această periodicitate a eclipselor, numită “Saros”, a fost constatată pentru prima dată abia în secolul al XVII-lea de către astronomul englez Edmund Halley.

Numărul maxim de eclipse dintr-un an este de șapte, iar cel minim este de patru; în cazul maximului - cinci sunt de Soare și două de Lună sau patru de Soare și trei de Lună. Deci eclipsele de Soare sunt mai numeroase decât cele de Lună.

Anul 2020 aduce 6 eclipse de Soare și de Lună. Eclipsele vizibile din România sunt : eclipsele de Lună prin penumbră din 10 ianuarie și 5 iunie și eclipsa inelară de Soare din 21 iunie. Cele care nu sunt vizibile din România sunt : eclipsele de Lună prin penumbră din 5 iulie și 30 noiembrie și eclipsa totală de Soare din 14 decembrie.

Concluzii

Eclipsele s-au dovedit a fi, de-a lungul timpului, un subiect de mare interes nu doar pentru oamenii de știință, cât și pentru artiști, pictori, scriitori, istorici și nu numai, fiind până astăzi un fenomen controversat.

Bibliografie

1. BOTEZATU A.M.,2016-Eclipses-Legends vs. Reality, papers,the scientific symposium Biology and Sustainable Development the 14th edition.
2. URECHE V., 1982- Universul Vol I. Editura Dacia, Bucuresti.
3. CHIȘ GHE., 1997- Astronomie. Ed Didactică și Pedagogică, Buc.
4. RIDPATH IAN, 2007- Stars & Planets- The Most Complete Guide to the Stars, Planets, Galaxies, and the Solar System, Ed. Princeton Field Guides, New Jersey

De Bobotează

Panciu Alexia-Ioana
Clasa a XI-a A

Și iarăși e ianuarie
Iar vântul bate crunt
E zi de sărbătoare
Și totuși totu-i mut.

La geam, o mândră fată
Privește fulgii mari
Cum se aștern pe stradă
Acoperind un plai.

E zi de Bobotează,
Dar totul parcă-i gri.
De ce se-ntâmplă asta?
Nici casele nu-s vii.

Privind pe geam cutremurată,
Fata își observă chipul.
O, ființă de mult uitată
Cine îți oferă alintul?

Căci ea chipul și-l privește
Dar deloc nu își dorea
Ea nici un pic nu se iubește
Iar nimeni pe ea nu o iubea.

Seara se așterne grațioasă.
Frigu-i tot mai mult.
Fata, stă în casă
Și ceva îi apare-n gând.

Ce ar fi să-și pună oare
Busuioc în astă noapte?
Poate o față zâmbitoare
Îi va da seninătate.

Fata adoarme în sfârșit
Și începe a visa
Un băiat plin de alint
Și cu inima ca a sa.

Totul e atât de frumos și bine
Încât fata nu dorește
Ca acest vis să se termine
Să distrugă o poveste.

Dimineța, din păcate,
Fata se trezește
Și își amintește de o noapte
Pe care acum o îndrăgește.

Ea își caută alesul
Căci doar cu el a simțit
Că a putut să își urmeze mersul
Fără să fi înțepenit.

Doar cu el a simțit că poate
Al ei chip să îl iubească
Și că printr-un vis de noapte
Va începe să se regăsească.

Și știa că din moment ce-l va găsi
Toate vor căpăta un rost
Ea va începe a iubi,
Să dea uitării tot ce-a fost.

Sărbătoarea Botezul Domnului (Boboteaza)

Poiană Delia-Ioana
Clasa a XI-a A

Sărbătoarea Botezul Domnului (Boboteaza), din 6 ianuarie, care se prăznuiește în cultul ortodox și romano-catolic, urmată de Soborul Sf. Pr. Ioan Botezătorul, în 7 ianuarie, încheie ciclul sărbătorilor de iarnă. Botezul Domnului reiterează, în fiecare an, momentul în care, cu peste două mii de ani în urmă, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a coborât la apele Iordanului și a primit botezul din mâinile Sfântului Ioan Botezătorul. **Pelerinii care participă la ceremonia care are loc în Israel, pe malul râului Iordan** (pe data de 19 ianuarie, decalajul de zile fiind dat de diferența dintre calendarul iulian și cel gregorian) mărturisesc faptul că, în această zi, după ce Patriarhul Ierusalimului aruncă trei cruci în apă, râul începe „să fiarbă” și își întoarce cursul, dinspre Marea Moartă spre Marea Galileii, pentru scurt timp, pe o distanță de aproximativ 100 de metri, semn al puterii Mântuitorului de a întoarce lumea de la moarte la viață. Nicio explicație științifică nu a fost găsită, până astăzi, pentru acest fapt.

În noaptea dinaintea Bobotezei, fetele pun busuioc sub pernă și își leagă de inelar un fir roșu de mătase pentru a-și visa ursitul. În popor, se mai spune că fetele care cad pe gheață pe 6 ianuarie se vor mărita în acel an. La miezul nopții dinainte de Bobotează se spune că animalele din grajd vorbesc despre locurile în care sunt ascunse comori. Despre apa sfințită în ziua de Bobotează se crede că are puteri deosebite și nu se strică niciodată. Aceasta poartă numele de Agheasma mare și poate fi băută doar timp de opt zile, între 6 și 14 ianuarie. Tot de Bobotează se sfințesc apele. Apoi, preoții aruncă în apă o cruce, iar mai mulți bărbați intră în apă pentru a o găsi. Se spune că cel care va găsi crucea va avea noroc tot anul. În bătrâni, exista Iordănitul femeilor. Gospodinele din sat se adunau acasă la una dintre ele cu mâncare și băutură. După masă, sărbătoreau întreaga noapte, iar dimineața ieșeau pe stradă și luau pe sus bărbații pe care îi întâlneau amenințându-i că îi aruncă în apă.

În unele zone din țară, tinerele neveste sunt iordănite de cele mai în vârstă prin udarea cu apă din fântână sau râu. Tot în această zi nu trebuie să faci treabă, să speli rufe, să te cerți cu cineva sau să dai ceva cu împrumut. Imediat după Bobotează creștin ortodoxii îl sărbătorească pe Sfântul Ioan, pe 7 ianuarie. În ajunul Sfântului Ioan, tinerii din sat trebuie să ia apă sfințită de la preot, iar a doua zi să "iordănească" pe toți cei care le ies în cale. Cei „iordăniți” trebuie să răsplătească ceata de flăcăi cu bani. De asemenea, toată lumea trebuie să se stropească cu apă sfințită în dimineața Sfântului Ioan pentru a fi feriți de boli tot anul. În Bucovina există obiceiul de a se pune brazi împodobiți la porțile celor care poartă acest nume, iar ei organizează petreceri. În Transilvania, cei care își serbează onomastica în această zi sunt plimbați prin sat și duși la un râu pentru a fi purificați. Se spune în popor că după Sfântul Ioan se botează gerul, adică vremea începe să se încălzească. În acest an, însă, a fost deja mult prea cald pentru început de ianuarie.

Dragobete

Lupan Georgiana
Clasa a XI-a A

Cu toții sărbătorim în ultimii ani Valentine's Day. O sărbătoare ce promovează iubirea în toata lumea. Frumos, știu, dar noi, românii, avem deja o sărbătoare ce ne îndeamnă să iubim și să apreciem oamenii din jurul nostru, Dragobete.

”Dragobetele iubește fetele”. Încă din vechile timpuri este recunoscută sărbătoarea. Aceasta se sărbătorește pe data de 24 februarie.

Legenda spune ca Dragobetele a fost fiul Babei Dochia, care reprezintă personajul principal din mitul legat de sosirea primăverii și sfârșitul iernii aspre. Datorită bunătății sale nesfârșite, a fost ales – potrivit unor surse, de Fecioara Maria- să fie Gardianul Iubirii.

Ziua este cunoscută în special ca „ziua în care păsările sunt logodnice”. În acest moment păsările încep să-și construiască cuiburile și să se împerecheze. În această zi, considerată local prima zi de primăvară, băieții și fetele adună flori vernale și cântă împreună. Femeile obișnuiau să adune zăpada care se întindea pe pământ în multe sate și apoi să o topească, folosind apa în poțiuni magice pe tot parcursul restului anului. Cei care iau parte la obiceiurile de Dragobete o să fie protejați de boli, în special febrile, în restul anului. Dacă vremea permite, fetele și băieții aleg ghiocei sau alte plante de primăvară timpurie pentru persoana de care sunt curțate. În România, Dragobete este cunoscut ca o zi pentru îndrăgostiți, mai degrabă decât Ziua Îndrăgostiților.

Este o credință obișnuită în unele părți ale României că, în timpul acestei sărbători, trecerea peste piciorul unui partener duce la rolul dominant în relație.

Dragobete variază de la o regiune la alta. În mediul rural există o veche tradiție cu fetele și băieții care merg în pădure pentru a alege flori. Când se întorc acasă, tradițiile spun că băieții alergau după fete să le sărute. Dacă fetei îi plăcea băiatul, îl lasă să o sărute. În România există o afirmație care are mult sens în ceea ce privește acest lucru: „Dragobetele le sărută pe fete”

Avem sărbători frumoase aici, în mica noastră țară. Nu e nevoie să împrumutăm din alte state doar pentru a fi „comtemporani”. Iubește România! Iubește tradițiile! Iubește de Dragobete!

Tradiții și obiceiuri de 9 martie Cei 40 de Mucenici

Elev: Cuibăreanu Vlad

Clasa: a XI a A

În ziua de 9 martie, Biserica Ortodoxă îi sărbătorește pe cei 40 de Mucenici, care au fost uciși în Sevastia. Conform tradiției creștine, sfinții martiri au fost 40, însă după tradiția geto-dacă au fost 44 deoarece atâtea zile sunt dintre 9 martie și 23 Aprilie.

În această zi, potrivit tradiției populare, femeile fac mucenici în formă de opt pe care îi duc la biserică pentru a fi binecuvântați, iar apoi vor fi consumați de către membrii familiei.

Pe 9 martie, de ziua Mucenicilor, în credința populară se deschid mormintele și porțile Raiului, iar gospodinele fac în cinstea Sfinților Mucenici 40 de colaci numiți mucenici, sfinți sau bradoși.

În Moldova, acești mucenici au forma cifrei 8, o stilizare a formei umane. Aceștia sunt copti din aluat de cozonac și apoi unși cu miere și nucă.

În Dobrogea se păstrează aceeași formă, numai că sfinții sunt mai mici și sunt fierți în apă cu zahăr, scorțișoară și nucă. Acest lucru semnifică lacul în care au fost aruncați Sfinții Mucenici.

În ziua Sfinților Mucenici se face prognoza vremii până la sfârșitul anului. De secole, umblă vorba că, dacă plouă în această zi, va ploua și în ziua de Paști. Însă, dacă tună în timpul zilei, este un semn bun: va urma o vară favorabilă culturilor, iar recoltele vor fi mai mari decât speră gospodarii.

Se spune că tot ce e semănat în această zi o să rodească de 40 de ori mai mult, iar cine nu respectă sărbătoarea va suferi 40 de zile.

Există și datina ca în această zi fiecare să se bea 40 de pahare cu vin, câte unul pentru fiecare din cei 40 de mucenici, știut fiind faptul că numărul 40 se asociază morților.

Bibliografie: ziarulunirea.ro

Paștele

Dediu Ioana, clasa a XI-a

Din vremuri îndepărtate, tradițiile românești au fost păstrate și iubite, de la cel mai tânăr, la cel mai în vârstă. De-a lungul timpului, acestea s-au modernizat, fiind interpretate de fiecare în moduri diferite, ideea de baza rămânând totuși aceeași.

Deși în mediul urban tradițiile sunt sărbătorite într-un mod mai simplu, la țară se respectă obiceiurile vechi, ducându-se mai departe tradițiile primite de la generațiile anterioare.

Paștele este o sărbătoare religioasă anuală de primăvară cu semnificații diferite, întâlnită în iudaism și creștinism. Unele obiceiuri de Paște se regăsesc, cu semnificație diferită, în antichitatea anterioară religiilor biblice, atingând astăzi o mare diversitate culturală, în funcție de particularitățile religiei adoptate. Paștele reprezintă una dintre cele mai importante sărbători anuale creștine, care comemorează evenimentul fundamental al creștinismului (deși există unele culte creștine care nu sărbătoresc Paștele): Învierea lui Iisus Hristos, considerat Fiul lui Dumnezeu în religiile creștine, în a treia zi după răstignirea Sa din Vinerea Mare. Data de început a Paștilor marchează începutul anului ecleziastic creștin. Există unele culte creștine care nu sărbătoresc Paștele.

Cel mai răspândit obicei creștin de Paște este vopsirea de ouă roșii, a căror prezență este obligatorie pe masa de Paște, deși în prezent se vopsesc ouă și de alte culori (verzi, albastre, galbene etc.). În folclorul românesc există mai multe legende creștine care explică de ce se înroșesc ouă de Paște și de ce ele au devenit simbolul sărbătorii Învierii Domnului. Una dintre ele relatează că Maica Domnului, care venise să-și plângă fiul răstignit, a așezat coșul cu ouă lângă cruce și acestea au fost înroșite de sângele care picura din rănilor lui Iisus. Cu ocazia sărbătorilor Pascale gospodinele prepară și alte mâncăruri tradiționale: pască, cozonac, drob.

Sursa: <https://ro.wikipedia.org/wiki/Pa%C8%99ti>

Tradițiile și obiceiurile românești

Țârdea Teodora,
clasa a IX-a D

De sute de ani, românii au creat multe tradiții și obiceiuri, care se păstrează și în secolul XXI. Ele sunt adevărate comori ale românilor, care nu ar trebui să fie uitate sau înlocuite cu tradiții din alte țări. Tradițiile și obiceiurile ne definesc și demonstrează că suntem un popor unic, curajos, credincios, puternic și iubitor de viață.

Tradițiile noastre sunt diferite de la o zonă la alta, însă asta ne face mai speciali. Acestea se transmit din tată în fiu sau din mamă în fiică, ca să nu fie uitate. Suntem considerați un popor renumit, deoarece am reușit "să îmbinăm modernul și tradiționalul".

Neamul românesc este bogat în tradițiile pe care le posedă și ele variază în fiecare regiune din țară. De Crăciun, copiii se duc cu colindatul din casă în casă și vestesc nașterea Domnului, apoi sunt răsplătiți cu dulciuri, fructe și bani. Mamele și bunicile, alături de cei tineri pregătesc mâncărurile tradiționale: sarmale, preparate făcute din carne de porc și cozonac.

O altă sărbătoare semnificativă este 1 Martie și vestește venirea primăverii, anotimp al renașterii. Mărțișorul este un simbol străvechi, care este purtat în perioada acestei luni. Românii își dăruiesc mărțișoare, pe care le poartă pe haine, în zona inimii. Mărțișorul este conceput ca o amuletă cu un șnur alb (simbol al purității) împletit cu un șnur roșu (simbol al vieții).

De Paște, gospodinele vopsesc ouă în culoarea tradițională, roșu, și adaugă diverse modele florale. Se pregătesc mâncăruri preparate din carne de miel și se coc cozonaci și pască. Cu ocazia acestor sărbători se poartă costumele populare românești. România este una dintre puținele țări din lume care, în 2000, unii oameni poartă costume tradiționale. În țara noastră, această reprezintă cămășile și pantalonii (la băieții) și rochiile (la fete), decorate cu motive tradiționale, care variază de la o regiune la alta.

Românul se definește prin tradițiile, obiceiurile și datinile sale. Acestea nu ar trebui să fie uitate sau schimbate.

Bibliografie:

<https://www.daciccool.ro/romania-mea/articole-despre-romania-mea/1214-despre-traditii-si-obiceiuri>

O altă viziune asupra folclorului

Corocea Andreea-Viviana
Clasa a X-a C

Muzica este un fenomen pe care îl împărtășim încă de la începuturile existenței noastre.

Muzica românească a avut multe influențe de-a lungul timpului și a trecut prin multe schimbări până să ajungă în punctul ei „maxim”, în ziua de astăzi. Cu toții suntem de acord cu faptul că radiourile difuzează numai muzică de calitate, deloc repetitivă și de asemenea, nu în ultimul rând, cultă. Nu? Așa speram și eu. Îmi place să cred că nivelul de cultură al unei țări se poate deduce ușor din muzica pe care o ascultă populația, ceea ce nu ar fi tocmai plăcut pentru noi ținând cont că din ce în ce mai mulți tineri „se nasc să fie fenomenali”.

Folclorul românesc se pierde odată cu trecerea timpului și venirea noilor generații. O țară fără folclor este o țară fără identitate. Tocmai din acest motiv vin să vă vorbesc despre o trupă care se ocupă cu promovarea valorilor românești, readucând la viață cântece și zicători vechi, din popor. Cu un nume care reflectă dragostea pentru țară, Subcarpați, reinterpretează folclorul în manieră personală și aduc în prim-plan ideea că e important să ne conectăm la originile noastre. Au ales să vorbească despre patriotism și valori tradiționale fără să transforme asta într-un discurs patetic știind că tinerii sunt prea prinși de haosul marilor orașe pentru a avea timp să se conecteze cu trecutul și natura.

Chiar ei susțin: „Muzica noastră e în același timp familiară și diferită de tot ce se cântă astăzi în România. De altfel nu-i ceva ce am putea să descriem, ci un sound pe care vă invităm să-l descoperiți ascultându-ne albumele. Pentru noi muzica nu este showbiz”

După multe descurajări, ei au continuat să facă ceea ce le place și au ajuns ca în prezent să aibă concerte la festivaluri mari din țară și chiar și în afara ei. Stilul lor unic și diferit inspiră mulți tineri, dar drumul nu a fost deloc scurt sau ușor. Cu toate acestea, ei se bucură de succesul din prezent fără a se vinde. Fac tot ceea ce le place și nimic mai mult.

Voi încheia cu o metaforă care le este și semnătură celor de la Subcarpați, „folcloru-i oxigen pentru un popor astmatic”.

Sfântul Ilie

Nume: Mihai Gabriel Teodor
Clasa a XI-a E

Numele Ilie (alternativ Elie) în limba română provine de la numele ebraic Eliyah (Eliiah), ceea ce înseamnă 'Al cărui Dumnezeu (El) este YHWH (Yahweh este numele propriu al lui Dumnezeu în Biblia ebraică, care înseamnă „Eu sunt cel ce sunt“).

În Noul Testament Iisus face referire la el spunând despre Ioan Botezătorul că este Ilie care va să vină (Matei capitolul 11 versetul 14). Despre Ilie în Noul Testament găsim scris și în Matei 17:3, Marcu 9:4 și Luca 9:30

Viața:

Sfântul și Marele Proroc Ilie l-a abordat în chip direct purtând o aprigă luptă pentru dreapta credință a poporului care prin exemplu mai marilor săi era târât în idolatrie. La cuvintele Profetului, o secetă groaznică se abătu atunci, ca febra, asupra pământului: totul fu secăt, devastat, ars ; bărbații, femeile, copiii, animalele domestice și animalele sălbatice, toate mureau din lipsa hranei, izvoarele secau, plantele se ofileau și nimic nu scăpa urgiei îngăduite de Dumnezeu, cu speranța că foametea va face pe poporul lui Israel să se căiască și să se întoarcă la credință.

Cinstirea Sfântului Ilie:

În tradiția populară, Sf. Mare Proroc Ilie este considerat ocrotitorul recoltelor și a rămas în istoria Bisericii Ortodoxe ca un exemplu de credință și curaj demn de urmat. Biserica Ortodoxă îi aduce multă cinstire, pentru că este pomenit ca mare bărbat și erou al credinței. Fiii Bisericii Ortodoxe Române au o evlavie profundă pentru acest sfânt făcător de minuni. Există tradiții populare diferite din toate zonele geografice ale României, încât unitatea este cinstea deosebită care i se cuvine profetului Ilie. Oamenii cred că atunci când se întâmpla fenomene meteorologice spectaculoase, Ilie de fapt traversează cerul cu căruța lui de foc, pentru a ne ocroti. El este mereu în slujba binelui. Dreptatea și autoritatea precumpănesc în raport cu alte virtuți ale sfinților Noului Testament. Fiind unul dintre Profeții evrei, Biserica Ortodoxă îl cunoaște sub numele de Sfântul Mare Proroc Ilie Tesviteanul.

Ziua onomastică:

Pe 20 iulie, Biserica Ortodoxă sărbătorește suirea la cer a Sfântului și Marelui Proroc Ilie Tesviteanul. Statisticile existente la nivel național arată că, din totalul celor aproximativ 22 milioane de români, peste 120.000 de persoane poartă numele Sfântului Ilie. Multe biserici, de la orașe sau de la sate, au hramul Sf. Ilie

Viața Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de mir

Elevă: Rotaru Larisa-Cristina
Clasa a XI-a E

Sfântul și marele mucenic Dimitrie s-a născut în cetatea Solun (Tesalonic), din părinți de neam bun și dreptcredincioși. Tatăl lui era voievod în cetatea Solunului, crezând în taină în Domnul nostru Iisus Hristos și slujind Lui. Dar nu îndrăznea să mărturisească preasfânt numele Lui, căci atunci era mare prigoană asupra creștinilor din partea paginilor împărați. Temându-se de groaznica prigonire a nelegiuitorilor, ținea ascuns în sine mărgăritarul cel de mult preț al credinței lui Hristos. El avea în palatul său o cămară ascunsă de rugăciune, în care erau două sfinte icoane, împodobite cu aur și cu pietre scumpe: una a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Cel ce S-a întrupat, iar altă a Preasfintei Sale Maici, Fecioara Maria, înaintea căreia întotdeauna aprindea candela și aducea tămâie și se ruga împreună cu soția sa cea de o credință, adevăratului Dumnezeu, Cel ce locuiește întru cei de sus, Fiului Său Unul născut și Fecioarei Maria cea preanevinovată. Asemenea era și milostiv către săraci și aducea mari faceri de bine celor care le trebuiau. Dar nu aveau fii, și pentru aceasta erau în mare mâhnire și se rugau lui Dumnezeu cu tot dinadinsul, ca să le dea moștenitori casei lor.

După multă vreme au fost auziți, pentru că, aducându-și aminte Cel Preaînalt de rugăciunile și de milosteniile lor, le-a dat lor un fiu; pe acest sfânt și vrednic de fericire Dimitrie, la a cărui naștere s-a veselit tot Solunul împreună cu voievodul lor, care a dat la toată cetatea, dar mai ales săracilor, un mare ospăț, mulțumind lui Dumnezeu pentru acest mare dar. Apoi când copilul a ajuns în vârstă, ca să poată cunoaște și să înțeleagă adevărul, l-au dus părinții în casa lor de rugăciune și, arătându-i sfintele icoane, i-au zis: "Aceasta este icoana adevăratului Dumnezeu, Care a făcut cerul și pământul și aceasta este icoana Preasfintei Fecioare Maria, Născătoarea lui Dumnezeu". Deci, l-au învățat pe el sfânta credință, spunându-i toate cele ce luminează cunoștința despre Domnul nostru Iisus Hristos, precum și toate cele privitoare la deșertăciunea necuraților zei păgâni și a idolilor cei neînsuflețiți. Iar Dimitrie a cunoscut adevărul din cuvintele părinților săi, dar mai ales din darul lui Dumnezeu, care începuse a lucra într-însul. El cu tot sufletul a crezut în Dumnezeu și, închinându-se sfintelor icoane, le-a sărutat cu osârdie. Părinții lui, chemând în taină un preot și pe câțiva creștini, prieteni ai lor, în acea ascunsă cămară de rugăciune, au botezat pe fiul lor în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Copilul, luând Sfântul Botez, a învățat cu amănuntul Legea lui Dumnezeu. El creștea cu anii și cu înțelepciunea, mergând cu fapte bune ca pe o scară, din putere în putere, și era în el darul lui Dumnezeu care îl luminează și îl făcea înțelept. După ce a ajuns la vârsta cea desăvârșită, părinții lui s-au dus din vremelnica viață, lăsându-l pe Sfântul Dimitrie moștenitor nu numai al averilor, ci și al faptelor lor cele bune.

Auzind atunci împăratul Maximilian despre moartea voievodului Tesalonicului, a chemat la dânsul pe fiul acestuia, pe Sfântul Dimitrie, și, văzându-i înțelepciunea și vitejia în război, l-a făcut antipat și i-a încredințat lui Tesalonicul, zicându-i: "Păzește patria ta și s-o cureți de necurații creștini, ucigându-i pe toți cei care cheamă numele lui Iisus Hristos Cel răstignit". Sfântul Dimitrie, luând de la împărat dregătoria, a mers la Solun, unde a fost primit cu mare cinste de cetățeni și îndată a început a mărturisi înaintea tuturor numele lui Iisus Hristos, pe care îl preamărea, precum și a învăța pe toți credința. El a devenit pentru tesaloniceni un alt Apostol Pavel, aducându-i pe ei la cunoștința adevăratului Dumnezeu și dezrădăcinând închinarea la

idoli. Apoi, nu după multă vreme s-a făcut cunoscut împăratului Maximilian că Dimitrie, antipatul, este creștin și pe mulți îi aducea la credința sa, lucru pe care auzindu-l împăratul, s-a mâniat foarte tare.

Întorcându-se atunci de la războiul pe care l-a purtat cu sciții și cu sarmații, pe care i-a supus sub stăpânirea împărăției Romei și venind biruitor, a făcut din cetate în cetate praznice și jertfe idolești, apoi a venit și în Tesalonic.

Dimitrie, încă înaintea venirii împăratului în Solun, a încredințat toată averea sa unui credincios slujitor al său, pe care îl chema Lupul, și l-a însărcinat cu toată bogăția ce rămăsese de la părinții lui, aurul, argintul, pietrele de mare preț, și hainele, să le împartă în grabă la cei cărora le trebuiau și la săraci, zicând: "Împarte bogăția cea pământească, ca să căutăm pe cea cerească". Iar el s-a pus pe rugăciuni și pe post, pregătindu-se înainte pentru a primi cununa cea mucenicească. Împăratul a întrebat dacă sunt adevărate cele auzite despre Dimitrie. Iar Dimitrie, stând înaintea împăratului, cu mare îndrăzneală a mărturisit că el este creștin și a defăimat închinarea de idoli cea păgânească. Atunci împăratul a poruncit să fie dus nu în temnița cea de obște, ci într-un loc mai defăimat, într-o baie mare și veche, care era aproape de palatele unde ședea împăratul. L-au pus, deci, pe sfânt în cămărilor acelei băi, care era adâncă și în care, intrând el, se ruga, grăind ca David: "Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte Doamne, ca să îmi ajuți mie, grăbește, că Tu ești răbdarea mea Doamne, Doamne, nădejdea mea din tinerețile mele. Spre Tine m-am întărit din pântece, din sânul maicii mele, Tu ești acoperitorul meu până ce voi fi. Pentru aceasta se va veseli gura mea, când voi cânta Ție și limba mea toată ziua va învăța dreptatea Ta".

Sfântul Dimitrie ședea acolo în temniță ca într-o cameră luminoasă, cântând și slăvind pe Dumnezeu. Apoi sfântul a văzut o scorpie înaintea sa, care voia să-l muște de picior; iar el, însemnându-se cu semnul crucii și după ce a zis: "În numele lui Hristos care a zis să călcăm peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului", a călcat peste scorpia aceea. Stând așa în temniță, a fost cercetat de îngerul lui Dumnezeu care i s-a arătat întru lumină mare, cu o preafrumoasă cunună din Rai, și i-a zis lui: "Pace ție, pătimitorule al lui Hristos, Dimitrie! Îmbărbătează-te și te întărește și biruiește pe vrăjmașii tăi". Zicându-i acestea, i-a și pus cunună pe cap. Iar sfântul a răspuns: "Mă bucur întru Domnul și mă veselesc întru Dumnezeu, Mântuitorul meu". Și sfântul se aprindea cu inima către dragostea lui Dumnezeu, voind să-și verse cu osârdie sângele său pentru Dânsul.

În acea vreme împăratul se îndeletnicea cu jocuri publice și cu priveliști; pentru că împărății elinilor, în vremea de demult, aveau obiceiul ca atunci când intrau într-o cetate puneau pe oameni să se lupte, aruncau pietre și săreau, apoi aruncau cu sulițe la semn și se luptau cu pumnul. Acest fel de lupte se numeau pentatlon și cei care ar fi biruit în aceste cinci lupte primeau daruri de la împărat. Împăratul a vrut să vadă aceste cinci feluri de lupte și s-a așezat la un loc înalt ca să-i vadă pe luptători, între care era și vestitul Lie, din neamul vandalilor. Acesta era înalt cu trupul, puternic cu virtutea și înfricoșat la chip, căruia i-a făcut un loc înalt de priveliște. Împăratul se bucura, văzând cum acel Lie se luptă cu oamenii cei viteji și îi ucidea pe ei, aruncându-i de sus în sulițe: Mai era acolo și tânărul creștin Nestor, cunoscut Sfântului Dimitrie. Acela, văzând pe Lie că ucide pe mulți și mai ales că îi pierde pe creștini fără cruțare, s-a aprins de râvnă și, vrând să se lupte cu Lie, a alergat la Sfântul Dimitrie care era în temniță și i-a spus lui despre luptătorul Lie că a ucis mulțime de creștini. Nestor cerea de la dânsul binecuvântare și rugăciuni, ca să-l poată birui pe acel nemilostiv ucigaș de oameni. Sfântul Dimitrie, însemnându-l pe el cu semnul Sfintei Cruci, i-a zis: "Du-te și îl vei birui pe Lie, mărturisind pe Hristos". Apoi Nestor a alergat în acel loc și cu mare glas a strigat: "O, Lie! Vino

să ne luptăm amândoi!". Împăratul, șezând la loc înalt și privind pe oameni luptându-se, dacă a văzut pe Nestor tânăr și frumos la față, fiind cam de douăzeci de ani, l-a chemat la dânsul și i-a zis: "Tinere, pentru ce nu-ți cruți viața ta? Oare nu vezi pe câți i-a biruit Lie și cât sânge a vărsat? Nu îți este milă de frumusețea ta și de tinerețea ta? Dacă ești sărac, vino să te îmbogățesc, numai nu te duce să te lupți cu Lie, că o să-ți pierzi viața". A răspuns Nestor: "Împărate, eu sărac nu sunt, nici nu vreau să-mi pierd viața, ci vreau să mă lupt cu Lie și să-l biruiesc pe el".

Acestea zicându-le, strigă: "Dumnezeu lui Dimitrie, ajută-mi!" Apoi a început să se lupte cu potrivnicul, pe care, trântindu-l jos în sulilele cele ascuțite, l-a omorât. Împăratul s-a mâhnit foarte tare de pierderea lui Lie, mai mult decât dacă ar fi căzut el din împărăția sa. Chemând la el pe Nestor, i-a zis: "Tânărule, cu ce farmece l-ai biruit pe Lie? El a omorât atâția oameni mai puternici decât tine și tu cum l-ai omorât pe dânsul?". Sfântul Nestor a răspuns: "Împărate, eu nu am biruit pe Lie cu farmece, ci cu puterea lui Hristos, adevăratul Dumnezeu, am făcut aceasta". Acestea dacă le-a auzit păgânul împărat, s-a mâniat foarte tare și a poruncit unui boier pe care îl chema Marchian, să-l scoată pe Nestor afară de poarta cea de aur și să-i taie capul cu cuțitul. În acest chip s-a sfârșit Sfântul Nestor, după cuvântul Sfântului Dimitrie.

Nu s-a mângâiat împăratul pentru pierderea lui Lie, căci toată ziua și toată noaptea era mâhnit. Apoi aflând că Dimitrie a fost pricinuitorul morții lui Lie, a poruncit să-l ucidă pe el cu sulilele. "Precum Lie a fost aruncat în sulile de Nestor și a murit, așa și Dimitrie să fie străpuns cu sulilele, ca de aceeași moarte să moară cel care a pricinuit moartea iubitului meu Lie" - așa zicea împăratul. Dar s-a înșelat nebunul împărat, socotind că sfinții mor cu aceeași moarte ca și păcătoșii, pentru că moartea păcătoșilor este cumplită, iar a sfinților este cinstită înaintea Domnului.

Începând a se lumina de ziuă, în ziua de douăzeci și șase a lunii octombrie, au intrat ostașii în temniță și, aflându-l pe Sfântul Dimitrie stând la rugăciune, l-au împuns pe el cu sulilele. Întâia sulică cu care a fost împuns a fost în coasta dreaptă, în locul în care a fost împuns și Hristos pe cruce. Căci sfântul, cum a văzut pe ostași, singur a ridicat mâna dreaptă și aceștia l-au și împuns. Astfel, închipuind patima lui Hristos Domnul, Cel împuns cu sulică, sfântul și-a dat în mâinile Lui cinstitul său suflet. Iar trupul lui care zăcea pe pământ fără cinste, mergând noaptea un oarecare dintre credincioși, l-a luat în taină și l-a îngropat.

Când Sfântul Dimitrie a fost străpuns de sulică în temniță de către ostași, era de față la moartea lui și credinciosul său slujitor, cel pomenit mai înainte, Lupul. Acela a luat haina stăpânului său cea înmuiată în sânge. La fel și inelul lui l-a înmuiat în sânge și multe minuni făcea cu haina și cu inelul, tămăduind toate bolile și gonind duhurile cele viclene, încât s-a dus vestea minunilor prin tot Solunul și toți bolnavii alergau la dânsul. Aflând despre acestea Maximilian, a poruncit ca să-l prindă pe fericitul Lupul și să-i taie capul. Și astfel, sluga cea bună și credincioasă a sfântului s-a dus la Domnul după stăpânul său, adică după Sfântul Dimitrie, căci unde este stăpânul, acolo să fie și sluga lui.

Apoi, nu după multă vreme, a început prigoana asupra creștinilor. Deasupra mormântului Sfântului Dimitrie era zidită o biserică mică, în care se săvârșeau multe minuni și bolnavii primeau tămăduire. Atunci, un boier din cei mari, slăvit și credincios, din părțile Iliricului, pe nume Leontie, fiind cuprins de o boală grea și nevindecabilă, a alergat cu credință la Sfântul Mare Mucenic Dimitrie. Când au ajuns la biserica sfântului, l-au așezat în acel loc unde se aflau în pământ moaștele mucenicului și îndată acesta a primit tămăduire și s-a sculat sănătos, mulțumind lui Dumnezeu și preamărind pe Sfântul Dimitrie, plăcutul Lui. Acesta a vrut să zidească sfântului o biserică mare și frumoasă în semn de mulțumire.

Dărâmând biserica cea mică, când s-a început temelia celeilalte biserici, au fost găsite moaștele Sfântului și Marelui Mucenic Dimitrie întregi și nestrucate, din care au izvorât mir

frumos mirositor și a umplut toată cetatea de mireasmă bună. Apoi s-a adunat tot poporul și cu bucurie au luat din pământ moaștele sfântului și s-a tămăduit mulțime de bolnavi, prin ungera cu mirul care izvoră. Leontie, bucurându-se, nu atât pentru sănătatea sa, cât pentru aflarea sfintelor moaște, degrabă a săvârșit lucrul pe care îl începuse și a ridicat în acel loc o biserică preafrumoasă în numele Sfântului Mare Mucenic Dimitrie. Într-însa a pus cinstitele lui moaște, într-o raclă ferecată cu aur și împodobită cu pietre de mare preț. Apoi, cumpărând sate și vii, le-a dat bisericii spre întreținerea celor ce slujeau în ea. Leontie, întorcându-se la locul său, a vrut să ia cu sine o parte din moaștele sfântului, ca să zidească o biserică și în patria sa. Dar sfântul, arătându-i-se în vis, i-a zis să nu îndrăznească a lua ceva din moaștele lui. Atunci el a luat numai giulgiul cel înmuiat în sângele sfântului și, punându-l în racla de aur, a plecat: Multe minuni s-au făcut pe cale cu acel giulgiu, prin puterea rugăciunilor sfântului, căci trecând el un râu mare și foarte tulburat de o furtună, pentru care era cuprins de mare frică, i s-a arătat Sfântul Mucenic Dimitrie, zicându-i: "Racla cu giulgiu ia-o în mâinile tale și nu te teme". Astfel făcând el, a reușit să treacă împreună cu însoțitorii săi, fără primejdie râul acela. Ajungând în patria sa a zidit o preafrumoasă biserică în cinstea sfântului mucenic. Acolo s-a vindecat Marin, eparhul Iliricului, care era plin de răni din cap și până la picioare. De asemenea, au mai fost tămăduiți unii căruii îi curgea sânge din nări și unul îndrăcit a fost izbăvit și multe alte minuni se săvârșeau acolo cu ajutorul rugăciunilor sfântului. Însă multe minuni se făceau în Tesalonic, acolo unde se aflau moaștele lui cele sfinte.

Apoi a fost o foamete mare în Tesalonic, încât mureau oamenii din pricina lipsei de hrană. Sfântul mucenic Dimitrie, nesuferind să vadă oamenii din cetatea sa pierind de foame, s-a arătat pe mare corăbierilor, înconjurând limanurile, adăposturile și ostroavele, apoi a poruncit corăbierilor care duceau grâu să meargă în Tesalonic. Astfel a izbăvit cetatea sa de foamete.

Când dreptcredinciosul împărat Iustinian a zidit o preafrumoasă biserică în Constantinopol, în numele înțelepciunii lui Dumnezeu, Biserica Sfântă Sofia, a trimis în Tesalonic bărbați cinstiți ca să aducă de acolo o parte din moaștele Sfântului Mucenic Dimitrie, pentru împodobirea și sfințirea acelei biserici noi. Ajungând trimișii la Tesalonic și apropiindu-se de cinstită raclă a sfântului, deodată a ieșit foc din raclă, dogorind pe toți și un glas înfricoșat din acel foc, zicea: "Să nu îndrăzniți". Toți cei ce erau acolo au căzut de frică și, luând numai țarină din acel pământ, s-au dus la împărat. Spunându-i cele ce s-au petrecut, s-au mirat toți de cele ce au auzit. Iar țarina luată de la mormântul sfântului mucenic a dat-o jumătate împăratului, iar cealaltă jumătate au pus-o în camera unde se păstrau vasele bisericii.

Altădată un tânăr, pe care îl chema Onisifor, era rânduie la biserica Sfântului Dimitrie să aprindă lumânările și să îngrijească candelile. Acela, fiind îndemnat de diavol, fura lumânările și le vindea în taină și își făcea câștig necinstit. Iar sfântul, nesuferind un lucru rău ca acesta ce se făcea în biserica lui, i s-a arătat în vis lui Onisifor, și fapta cea rea a lui a muștrat-o cu iubire de oameni, zicându-i: "Frate Onisifore, nu-mi este plăcut lucrul pe care îl faci tu, că furi lumânările și faci pagubă celor ce le aduc, dar mai ales ție. Că celui ce face unele ca acestea îi crește osândirea. Deci lasă-te de aceste apucături rele și te pocăiește". Onisifor, sculându-se din somn, s-a rușinat de fapta sa și se temea. Dar după o vreme a uitat învățătura mucenicului și a început obiceiul său cel rău, de a fura lumânările. Odată, unul din dreptcredincioșii cetățeni, sculându-se foarte de dimineață, a venit la biserică și a adus niște lumânări foarte mari pe care, aprinzându-le, le-a dus la mormântul Sfântului Mucenic Dimitrie, apoi, rugându-se, s-a dus. Iar Onisifor, mergând spre acele lumânări, și-a întins mâna să le ia și îndată a auzit un glas din mormântul sfântului mucenic, zicându-i: "Iarăși faci același lucru rău?" Onisifor, fiind lovit de acest glas, a căzut rău la pământ și zăcea ca un mort, până ce a venit unul din clerici care l-a ridicat pe el,

uimit de spaimă. Apoi, abia venindu-și în fire, și-a mărturisit înaintea tuturor păcatul și le-a povestit despre arătarea cea dintâi a sfântului în vis, cât și cea despre a doua muștrare a mucenicului și toți s-au înspăimântat, auzind aceasta.

De multe ori Sfântul Mare Mucenic Dimitrie și-a izbăvit cetatea Solunului de năvălirea și de asuprirea barbarilor. În vremea împăratului Mavrachie, fiind război cu arabii și cetatea Solunului fiind înconjurată și tare bătută de barbari, atunci era în cetate un om temător de Dumnezeu și foarte îmbunătățit, care se numea Ilustrie. Acesta, venind noaptea în biserica Marelui Mucenic Dimitrie, în pridvor fiind, se rugă cu toată tăria lui Dumnezeu și purtătorului de chinuri al lui Hristos pentru apărarea cetății sale și i s-a făcut o vedenie înfricoșată. A văzut doi tineri luminați, ca unii din cei ce stau înaintea feței împăratului, venind în biserica sfântului. Aceia erau îngerii lui Dumnezeu în fața cărora s-au deschis ușile singure și ei au intrat înăuntru. Apoi a intrat și Ilustrie după dâșii, vrând să vadă ce va fi. Iar cei ce intraseră, cu glas mare au zis: "Unde este stăpânul cel ce locuiește aici?". Și iată, s-a arătat alt tânăr, ca un slujitor, zicând: "Ce aveți cu el?" Iar ei au zis: "Domnul ne-a trimis la dânsul ca să-i spunem un cuvânt". Iar slujitorul, arătând spre mormântul sfântului, a zis: "Aici este". Iar ei au zis slujitorului: "Spune-i despre noi". Și mergând, slujitorul a ridicat perdeaua și a ieșit Sfântul Dimitrie în întâmpinarea lor, cu acel chip precum era zugrăvit pe icoană.

Era luminat ca soarele, încât nu-i era cu puțință lui Ilustrie să privească la dânsul, ci tremura de frică, văzând ceea ce se petrecea.

Apoi, cei ce au venit l-au sărutat pe Sfântul Dimitrie, iar el a grăit către dâșii: "Vă mulțumesc, dar pentru ce ați venit la mine?". Iar cei ce veniseră au răspuns: "Stăpânul ne-a trimis pe noi la sfinția ta, poruncindu-ți ca să-ți lași cetatea și să mergi la Dânsul, vrând ca să o dea pe ea vrăjmașilor". Acestea auzindu-le mucenicul, a lăcrimat, plecându-și capul. Iar slujitorul zicea către cei ce au venit: "Dacă aș fi știut că venirea voastră îmi aduce întristare, nu aș fi spus Stăpânului meu de voi". Apoi Sfântul Mucenic Dimitrie a început a grăi: "Oare așa voiește Domnul și Stăpânul tuturor ca această cetate, pe care a răscumpărat-o cu sânge, să o dea în mina vrăjmașilor, celor ce nu-L cunosc pe El și nu cred într-Însul, nici nu cinstesc numele cel sfânt al Lui?" Iar cei ce veniseră i-au răspuns: "De nu ar fi voit așa Stăpânul nostru, nu ne-ar fi trimis pe noi la sfinția ta".

Iar el le-a zis: "Mergeți, fraților, să spuneți Stăpânului meu că așa zice Dimitrie, robul Său: Știu îndurările Tale, iubitorule de oameni, Stăpâne, Doamne, care covârșesc păcatele noastre, încât chiar fărădelegile a toată lumea nu biruie milostivirea Ta. Tu pentru păcatele noastre Ți-ai vărsat Sângele Tău, și Ți-ai pus sufletul pentru noi. Deci, arată-Ți mila Ta și spre această cetate și să nu poruncești să o las pe ea. De vreme ce m-ai pus pe mine de strajă cetății acesteia, Ție mă voi asemăna, Stăpânul meu, căci îmi voi pune sufletul pentru cetățeni. Și de vor pieri aceștia, să pier și eu cu dâșii. Dar să nu pierzi, Doamne, cetatea în care se pomenește numele Tău cel sfânt, căci cu toate că a greșit poporul Tău, totuși nu s-a depărtat de la Tine și Tu singur ești Dumnezeul celor ce se pocăiesc". Apoi l-au întrebat cei ce veniseră: "Așa să răspundem din partea Ta, Domnului Care ne-a trimis pe noi?" A zis Dimitrie: "Da, fraților, așa să-I spuneți. Pentru că știu că nu până la sfârșit se va iuți, nici în veac se va mânia". Acestea zicându-le, a intrat în mormânt și s-a închis în sfințita raclă. Iar cei ce au vorbit cu dânsul s-au făcut nevăzuți. Toate acestea Ilustrie le-a văzut și le-a auzit în vedenia aceea, apoi, sfârșindu-se vedenia, și-a venit în fire. Și se minuna foarte tare și, căzând la pământ, a mulțumit sfântului pentru că are grijă de cetate și el roagă pe Stăpânul să nu fie dați în mâinile vrăjmașilor lor. Iar a doua zi a spus toate acestea poporului și-l întârea spre vitejeasca împotrivire asupra vrăjmașilor.

Auzind acestea, cu lacrimi strigau către Dumnezeu, cerând milă, iar pe sfântul mucenic Dimitrie îl chemau ca să le fie întotdeauna în ajutor, după cum și până aici s-au păzit întregi prin

apărarea lui. Deci, îndată s-au dus vrăjmașii de la zidurile cetății cu rușine, neputând să ia cetatea cea păzită de marele plăcut al lui Dumnezeu, și s-au întors deșerți în ale lor. Astfel își apăra cetatea sa Sfântul Mucenic Dimitrie.

Apoi pe mulți i-a eliberat din robia barbarilor, căci arătându-i-se unui episcop care era prins de barbari și legat, l-a dezlegat de legături și l-a dus până la Tesalonic. După aceea, năvălind barbarii în hotarele Tesalonicului și robind mulți oameni dimprejurul cetății, au luat pe două fecioare frumoase și, ducându-le în pământul lor, le-au dăruit stăpânitorului. Amândouă erau iscusite la lucrul gherghefului, făcând în cusături tot felul de flori și de pomi, păsări, fiare și chipuri omenești. Înștiințându-se stăpânitorul de meșteșugul lor, le-a zis: "Am auzit că în pământul vostru este un Dumnezeu mare, anume Dimitrie, și face multe minuni. Deci să-mi coaseți pe pânza curată chipul aceluia, ca și eu să mă închin lui". Iar fecioarele i-au zis: "Dimitrie nu este Dumnezeu, ci mare slugă a lui Dumnezeu și ajutor al creștinilor. Noi nu îndrăznim a face aceasta, stăpânitorule, pentru că știm că nu voiești ca să-l cinstești, ci să-l batjocorești". Iar stăpânitorul a zis: "În mâinile mele este viața și moartea voastră, alegeți voi ce voiți: sau să faceți ceea ce vă poruncesc și să fiți vii, sau dacă nu împliniți porunca, să muriți îndată". Iar ele, de frica morții, au început să coase pe o pânză subțire chipul Sfântului Mucenic Dimitrie. Sosind ziua sfinteii lui pomeniri, au terminat de cusut chipul mucenicului și noaptea, șezând fecioarele la gherghef, s-au plecat peste chipul acela și au început să plângă, zicând: "Să nu te mâni pe noi, mucenice al lui Hristos, pentru că știm că nelegiuitul stăpânitor are să batjocorească sfântul tău chip. Să știi că noi nu am voit să închipuim sfânta ta față, dar fără de voie am făcut aceasta, temându-ne de moartea cea cumplită". Astfel plângând deasupra chipului, au adormit. Și precum oarecând îngerul a luat pe Avacum, așa și sfântul Dimitrie, luând pe acele fecioare cu chipul, le-a dus în acea noapte în Tesalonic, când era praznicul său, și le-a pus în biserică lângă mormântul sfântului, pe când se făcea cântarea cea de toată noaptea.

Poporul, văzând această minune, s-a mirat, iar fecioarele acelea, deșteptându-se, au strigat: "Slavă lui Dumnezeu! Dar unde ne aflăm?" Și li se părea că sunt în vis. Apoi, cunoscând cu adevărat că sunt în Tesalonic și văzând mormântul sfântului și popor mult stând în biserică, cu mare glas au mulțumit izbăvitorului lor, Sfântului Mucenic Dimitrie și toate cele întâmplate le-au spus tuturor. Și s-au bucurat solunienii de această minune preaslăvită și au prăznuit cu bucurie ziua Sfântului Dimitrie, iar chipul cel cusut l-au pus înaintea altarului.

În vremea în care era să se predea Tesalonicul în mâinile agarenilor (turcilor), mergând câțiva creștini cucernici la Tesalonic în ziua praznicului Sfântului Mare Mucenic al lui Hristos, Dimitrie, erau pe drumul cel împărătesc care duce la Vardari, acolo unde se unește drumul ce vine de la Tesalonic cu drumul ce vine de la Larisa. Aceia au văzut aieva un om în chip de ostaș, care venea de la Tesalonic și un altul în chip de arhieru, care venea pe drumul de la Larisa și s-au întâlnit amândoi. Mai întâi ostașul a zis către arhieru: "Bucură-te Ahilie, arhieru al lui Dumnezeu!". Arhieru a răspuns: "Bucură-te și tu, ostașule al lui Hristos, Dimitrie". Iar creștinii aceia auzind astfel de nume, au stat cu frică la o parte ca să vadă sfârșitul. A zis iarăși ostașul către arhieru: "De unde vii, arhierule al lui Dumnezeu, și unde te duci?" Atunci Sfântul Ahilie a lăcrimat și i-a zis: "Pentru păcatele și fărădelegile lumii, mi-a poruncit Dumnezeu să ies din Larisa, pe care o păzeam, căci are de gând s-o dea în mâinile agarenilor. Deci, am ieșit de acolo și mă duc unde îmi va porunci". "Dar tu, a zis Ahilie, de unde vii ostașule al lui Hristos, Dimitrie? Te rog, spune-mi!".

Atunci a lăcrimat și Sfântul Dimitrie și i-a zis: "Eu tot asemenea am pățimit, arhierule Ahilie. De multe ori am ajutat tesalonicenilor și i-am izbăvit din robie, de primejdie aducătoare de moarte și de toată neputința. Însă acum, pentru multele păcate și fărădelegile lor, S-a depărtat

Dumnezeu de la dâșii și mi-a poruncit să-i las, ca cetatea să fie cucerită de agareni. Deci, pentru aceasta am ascultat porunca Lui și îndată am ieșit de acolo și mă duc unde îmi va porunci". Zicând acestea, amândoi și-au plecat capetele la pământ și au plâns, iar după aceea s-au sărutat și și-au luat ziua bună unul de la altul și îndată s-au făcut nevăzuți. Când au văzut această minune, creștinii aceia n-au mai îndrăznit să se ducă la Tesalonic, ci s-au întors înapoi, povestind vedenia și minunea aceea.

După aceasta, n-a trecut o lună și Tesalonicul, precum și Larisa, au fost cucerite de turci. Apoi multe alte minuni a făcut sfântul, spre slava lui Dumnezeu în Treime, Căruia se cade cinste, mulțumită și închinăciune de la toată făptura, în veci. Amin.

Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril

Nume: Prăjescu Radu-Constantin
Clasa a XI-A E

Tradiții și superstiții:

Sf Mihail și Gavril sunt sărbătoriți în fiecare an pe 8 noiembrie de credincioșii ortodocși și greco-catolici. Sfinții Mihail și Gavril sunt considerați conducătorii cetelor de îngeri și călăuzele sufletelor spre Rai.

Cine au fost Sfinții Mihail și Gavril?

Arhanghelul Gavril, al cărui nume se traduce din ebraică „Dumnezeu este puterea mea”, este unanim considerat a fi mesagerul veștilor bune. Potrivit Noului Testament, el le-a vestit sfinților părinți Ioachim și Ana nașterea Fecioarei Maria. De asemenea, vestea cea bună, nașterea Mântuitorului, a fost adusă Maicii Domnului tot de Arhanghelul Gavril. Este înfățișat în icoane ca purtător al unui semn divin, un crin sau o trompetă (în care va suna pentru a anunța cea de-a doua venire a lui Iisus pe Pământ).

Mihail se traduce din ebraică prin „Cine-i ca Dumnezeu”. Mihail, care transmite rugăciunile adresate de credincioși Tatălui Ceresc și este cel dintâi dintre îngerii păzitori care s-a luptat cu îngerii răzvrățiți împotriva lui Dumnezeu, este reprezentat în iconografia ortodoxă în costum de soldat, purtând în mână o sulită cu vârful îndreptat spre pământ. Sf. Arhanghel Mihail este mai des întâlnit în tradițiile românești decât Gavriil. Astfel, în popor se spune că el este cel care ia sufletele oamenilor, stând la căpătâiul bolnavilor, dacă aceștia vor muri, sau la picioare, dacă vor scăpa de boală și va continua să trăiască. Conform unei legende, Mihail ar fi fost inițial un om simplu, însurat cu o fată frumoasă, pe nume Stăncuța. După căsătorie, aceasta s-a transformat într-o femeie rea, iar pentru răbdarea pe care Mihail ar fi avut-o față de ea, Dumnezeu l-a făcut sfânt.

Despre Sfinții Mihail și Gavril, tradiția spune că nu e doar motiv de sărbătoare, ci și de reculegere și de pomenire a celor plecați din această lume. Iar reculegerea și pomenirea sunt mai potrivite acum, când România încă-și plânge tinerii morți în clubul groazei

Ce nume se sărbătoresc de Sfinții Mihail și Gavril?

Mihai, Mihaela, Gabriel, Gabriela sunt cele mai populare nume care se sărbătoresc de Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril, însă există și nume derivate.:

Tradiții și superstiții de Sf Arhangheli Mihail și Gavril;

În ceea ce-l privește pe Arhanghelul Mihail, acesta, se spune, că poartă cheile Raiului, este un vrednic luptător împotriva Diavolului și veghează la căpătâiul celor bolnavi. Dacă

acestora le este scris să moară, Arhanghelul Mihail stă la capul lor, în partea dreaptă. Se crede că în stânga stă diavolul, gata să înșface sufletul celui care trece în neființă, iar Arhanghelul Mihail are menirea de a-l salva pe muritor de la aceasta, retezându-i Necuratului capul cu sabia. Încăperea, se spune că se umple de sânge, motiv pentru care totul trebuie spălat și curățat în camera respectivă. Dacă bolnavilor le este dat să trăiască, atunci Mihai stă la picioarele lor.

Ce nu ai voie să faci de Sf Mihail și Gavril?

De Sfinții Mihail și Gavriil sunt strict interzise îndeletnicirile casnice. Cine nu se supune acestei reguli este sortit să aibă parte de mare chin înaintea morții.

Sfântul Apostol Andrei

Mihăila Ștefania Bianca
Clasa a XI-a E

Andrei (n. 6 î.e.n., Betsaida, Provincia Iudeea, Imperiul Roman – d. 30 noiembrie 60 e.n., Patras, Achaia, Imperiul Roman) a fost un apostol al lui Iisus din Nazaret, frate cu Simon Petru.

Evanghelia după Ioan menționează că Andrei ar fi fost mai întâi ucenic al lui Ioan Botezătorul, care i-ar fi recomandat să-l urmeze pe Iisus. Conform aceleiași evanghelii, Andrei l-ar fi dus pe fratele său Simon Petru la Iisus, spunându-i că l-a găsit pe Mesia (Ioan 1,35-42). De aici provine caracterizarea lui Andrei ca „cel dintâi chemat”. În enumerările apostolilor (Mt 10,2, Mc 3,18, Lc 6,14, F. Ap. 1,13) Andrei este menționat mereu între primii patru. Cu toate acestea, nu se numără printre cei trei pe care Iisus i-a tratat în anumite situații ca pe cei mai apropiați ai săi (Petru, Iacob și Ioan). Conform Evangheliei după Ioan cei doi frați, Simon Petru și Andrei, erau originari din Betsaida, localitate situată pe malul Lacului Genezaret. Conform Evangheliei după Marcu aveau o casă în Capernaum (Mc 1,29) și erau de profesie pescari.

Numele Andrei provine din greaca veche, care era lingua franca a Vechiului Orient.

Sărbători:

în calendarul ortodox: 30 noiembrie și 20 iunie (aducerea moaștelor)

în calendarul romano-catolic: 30 noiembrie și 9 mai (această din urmă dată se sărbătorește doar în Scoția, ca amintire a datei primirii unor relicve ale sfântului Andrei).

Activitate:

Andrei a fost ucenic al lui Ioan Botezătorul, când, la o vreme după botezul lui Iisus, auzindu-l pe Ioan Botezătorul spunând despre Iisus: „Iată mielul lui Dumnezeu !” (Ioan 1,36) i-a urmat lui Iisus, devenind astfel primul apostol. După învierea lui Iisus și Pogorârea Duhului Sfânt (la Rusalii), apostolii au mai rămas câțiva ani la Ierusalim, începând formarea Bisericii. La Sinodul Apostolic care a avut loc în jurul anilor 49-50 d.Hr. la Ierusalim, apostolii s-au întâlnit și au tras la sorți pentru a decide unde va merge fiecare. În Tradiția Bisericii Apostolului Andrei i-a revenit Scytia (Dobrogea). Mai întâi, Andrei l-a însoțit pe fratele său (Apostolul Petru) prin Asia Mică, apoi a trecut în peninsula Balcanică prin teritoriul Turciei de azi, ajungând în Scytia, unde s-a oprit un timp. Apoi a continuat misiunea de propovăduire a evangheliei, ajungând până în sudul Rusiei de astăzi.

Venerarea ca sfânt:

În jurul anului 350 împăratul Constanțiu al II-lea (fiul lui Constantin cel Mare) duce moaștele sfântului Andrei la Constantinopol și le așază în Biserica Apostolilor. Acestea se păstrează întregi până în jurul anului 850, când împăratul bizantin Vasile I Macedoneanul cedează rugămintelor locuitorilor din Patras și le înapoiază capul sfântului Andrei. În anul 1208, în timpul Cruciadei a patra, relicvele au ajuns la Amalfi, în apropiere de Napoli, fiind păstrate în domul San Andrea. În 1462 au fost duse la Roma, din cauza pericolului turcesc. În secolul al XV-lea papa Pius al II-lea a mutat relicvele sfântului Andrei în Catedrala Sfântul Petru din Roma. În anul 1964 capul sfântului Andrei a fost înapoiat bisericii din Patras.

Este patron al Scoției (steagul scoțian reprezintă crucea sfântului Andrei), al României, al Spaniei, al Siciliei, al Greciei și al Rusiei. De asemenea, este patronul orașelor Napoli, Ravenna, Brescia, Amalfi, Mantua, Bordeaux, Brugge, Patras etc.

Deoarece era pescar, sfântul Andrei este considerat de marinarii și pescarii greci drept ocrotitorul lor. În România este socotit cel care a propovăduit Evanghelia pe aceste meleaguri. Mărturie stau toponimele din zona Dobrogei unde a și locuit o vreme. Peștera Sfântului Andrei, Paraiașul Sfântului Andrei sunt tot atâtea mărturii care dovedesc trecerea Apostolului pe aceste meleaguri. Conform Tradiției Bisericii sorții au căzut pentru Sfântul Apostol Andrei să meargă în părțile Mării Negre și cunoscute pe vremea aceea ca Scythia. După cucerirea romană din anul 46 d.Hr. aceasta este inclusă în Moesia Inferior. În lucrarea "Despre apostoli" a lui Hipolit Romanul se arată că Sf. Andrei a predicat sciților și tracilor, alăturarea celor două popoare arătând că Scythia Minor (Dobrogea), aflată lângă Tracia, a fost creștinată. De asemenea Sf. Ap. Pavel cu două secole înainte, în Epistola către Coloseni, spune că și sciții au auzit cuvântul lui Dumnezeu (Coloseni, 3,11). Sf. Andrei a murit ca martir în Ahaia, la Patras.

Tradiții și obiceiuri de ziua Sfântului Andrei

Elev: Hângănița Iulia-Andreea

Clasa: a XI-a A

Pe data de 30 noiembrie este sărbătorită ziua Sfântului Andrei, o zi specială pentru români, întrucât Sfântul Apostol Andrei este considerat ocrotitorul lor. Sfântul Andrei este primul dintre apostoli care a propovăduit Evanghelia la geto-daci, pe teritoriul Dobrogei, motiv pentru care este considerat cel care a creștinat poporul român. Nu întâmplător, sute de mii de români poartă numele sfântului. Sfântul Apostol Andrei este numit și „Cel dintâi chemat”, deoarece el a fost primul care a răspuns chemării lui Iisus Hristos la apostolat. Numele Andrei derivă din grecescul Andreas, care înseamnă „viteaz”, „bărbătesc”. Sărbătoarea Sfântului Apostol Andrei apare, în 30 noiembrie, în calendarele ortodox, romano-catolic, luteran și anglican. În Scoția, însă, el este sărbătorit la 9 mai, data primirii unor relicve ale Sfântului Andrei.

Sfântul Apostol Andrei, Cel dintâi chemat, Apostolul românilor, a fost frate al Sfântului Apostol Petru, amândoi fiind pescari de meserie, din Betsaida, cetate aflată pe malul lacului Ghenizaret. Sfântul Andrei este cel care pentru prima dată l-a făcut cunoscut pe Hristos, spunându-i fratelui său Simon, că l-a aflat pe Mesia. De aceea Sfântului Andrei i se mai spune și Apostolul Cel dintâi chemat al Domnului. Tradiția și folclorul românesc amintesc despre prezența Sfântului Apostol Andrei în părțile Dobrogei, unde apostolul și însoțitorii săi și-au găsit

loc de odihnă într-o peșteră. În anul 1943, episcopul Chesarie Păunescu al Dunării de Jos a sfințit acest așezământ cu numele de „Peștera Sfântului Apostol Andrei”.

Sfântul Apostol Andrei a avut un sfârșit de mucenic, fiind răstignit, la Patras, lângă Corint, cu capul în jos, pe o cruce în forma de X, căreia i s-a spus mai pe urmă „Crucea Sfântului Andrei”. Sfântul Andrei se bucură la noi în țară de o cinstită deosebită, fiind considerat Apostolul românilor sau creștinătorul poporului român.

Surse: Agerpres / Mediafax/ News.ro

Originea Crăciunului la români

Feciorița Elena-Laura

Clasa: a XI- a A

Crăciunul este o sărbătoare creștină celebrată pe 25 decembrie (în calendarul gregorian) sau 7 ianuarie (în calendarul iulian) în fiecare an. Aceasta celebrează Nașterea Domnului și a devenit de-a lungul secolelor o sărbătoare a familiei, marcată de obiceiuri și tradiții precum: colindele, împodobitul bradului și darurile de la Moș Crăciun, mult așteptat de copiii din întreaga lume.

La noi în România, colindatul este unul dintre obiceiurile de Crăciun care se păstrează cel mai bine, mai ales în sate. Pe lângă, mesajul mistic multe obiceiuri practicate în această zi sunt legate de cultul fertilității și de atragerea binelui asupra gospodăriilor. Se spune că la primirea colindătorilor, bărbatul casei trebuie să arunce în față colindătorilor boabe de grâu și orez.

Fiecare regiune a țării sărbătorește Crăciunul mai mult sau mai puțin diferit. De exemplu, în Maramureș, locul unde spiritualitatea românească încă se păstrează, tradiția ne vorbește despre „Viflaimul”. Acesta este o scenetă care prezintă faptele redată de povestirile din Biblie și reprezintă punctul culminant al zilei de Crăciun. Obiceiurile și voia bună continuă până de Anul Nou, iar în această perioadă toată suflarea satului se îmbracă de sărbătoare și petrece cu fiecare ocazie.

Pe de altă parte, la noi în Moldova, caracteristica specifică este, „mersul cu icoana”. Este un fel de colindat care se face de către preoții satului cu icoana Nașterii Domnului, binecuvântându-se casele, gospodăriile și creștinii. Cadoul tradițional pentru colindători este pâinea (simbol al belșugului), pentru flăcăi – colaci mari pregătiți special, pentru copii – colaci mai mici, hulubi, nuci și bomboane, chiar dacă acum se oferă bani.

În Dobrogea, un obicei mai ciudățel este acela că doar locuitorii satului au voie să colinde în localitatea respectivă. Există jocuri specifice fiecărui sat dobrogean. De pildă, Iapa se joacă în Ciobanu și în Garliciu, jocul Struțul are loc în Saraiu, Jienii se joacă în Chirnogeni, Lipnița, Seimenii Mici, Ivrinezu Mic și Ivrinezu Mare, iar Cerbul se joacă în Seimenii Mici. Plugușorul se joacă doar la casele gospodarilor înstăriți și este întotdeauna răsplătit cu bani.

Aceste obiceiuri prezentate mai sus sunt doar o parte dintre tradițiile de Crăciun ce alcătuiesc folclorul și cultura românească.

Bibliografie: <https://blog.hotelguru.ro/>
<https://moldova.md/> <https://www.mediafax.ro>

Masa de Crăciun

de Alin Țugui

Personaje:

Nicu: Soțul din familia săracă
 Valentin: Soțul din familia bogată
 Gabriela: Soția din familia săracă
 Cătălina: Soția din familia bogată
 Fata: fiica lui Valentin și a Gabrielei

Valentin: -Scumpo, e totul pregătit?

Cătălina: -Da, deși tot nu cred că e o idee bună să-i invităm pe sărăntocii aceia la noi.

Valentin: - Te rog frumos să ai grijă cum vorbești despre prietenul meu și soția lui.

Cătălina: -Ce prieteni ți-ai mai găsit și tu?

Valentin: -Eu și Nicu ne cunoaștem de mult timp, încă de la grădiniță

Cătălina: -Și până în clasa a doua când el a rămas repetent și s-a lăsat de școală. Știu.

Valentin: -Pentru cunoștința ta generală Nicu a terminat 4 clase.

Cătălina: -Bine, dar și așa rămâne un lucru pe care nu-l înțeleg: De ce îi chemi tocmai acum?

Valentin: -Pentru că e Crăciunul draga mea, iar de Crăciun trebuie să fii mai bun.

Cătălina: -Fii adevărat! Cunosc, am văzut și eu reclama. De ce nu l-ai chemat de onomastica lui, Sfântul Nicolae, că tot a fost de curând.

(se aud bătăi în ușă)

Valentin: -Ei trebuie să fie. Sper că nu au auzit cât neospitalieră ești. *(deschide ușa)* Nicule, ai venit!

Nicu: -Doar nu credeai că aș rata așa ceva, Valentine?

Valentin: -Ei, Doamne ferește!

Nicu: -Totuși, m-ai fi putut chema de onomastica mea.

Cătălina: -Ți-am zis eu!

Valentin: -Scutește-mă! *(apoi către Nicu)* Adevărat, prietene, adevărat, dar mai bine mai târziu decât niciodată! Ca să mă revanșez te invit acum și am să te mai invit din nou, curând, de onomastica mea...

Nicu: -Până la Sfântul Valentin mai e mult, o lună jumate'.

Valentin: -Mă refeream la Sfântul Vasile. Știi că mă cheamă și Vasile, nu?

Nicu: -Ăă... Hei, o cunoști pe nevastă-mea, Gabriela?

Valentin: -Sărut mâinile, doamnă! Îmi pare bine de cunoștință. Nicu a spus multe despre dumneavoastră.

Gabriela: -Numai de bine, sper!

Valentin: -Ăă... Aceasta este fiica noastră.

Gabriela: -O, ce simpatică e!

Nicu: -Și nu am venit cu mâinile goale. Avem un cadou pentru fată.

Fata: -Ce grozav! Arată exact ca una dintre jucăriile mele.

Cătălina (către Valentin): -Nu cumva... chiar este jucăria fetei noastre?

Valentin: -Lasă! (către Nicu) Ca să terminăm cu prezentările: Nicu, Gabriela, aceasta este soția mea, Cătălina.

Nicu și Gabriela: -Încântați de cunoștință!

Cătălina (plictisită): -Mda, și eu.

Valentin: -Uau, nici nu vă cunoașteți și deja vă înțelegeți atât de bine! Cred că ar fi timpul să ne așezăm la masă.

Nicu: -În sfârșit! Sunt lihnit!

Cătălina: -Fomiștii ăștia doi ne vor mânca tot ce avem prin casă.

Valentin: -Hai, dragă! Exagerezi!

Cătălina: -Așa crezi? Privește! Gabriela, ca ce lucrezi?

Gabriela: -De fapt, sunt casnică.

Cătălina: -A, da? Nu știam. Și cum vă descurcați cu banii? Am auzit de la Valentin că Nicu e șomer de ceva timp.

Nicu: -Nu chiar de mult, doar câteva luni.

Cătălina: -Câte?

Nicu: -Șaizeci.

Cătălina: -Șaizeci de luni?

Nicu: -Da.

Cătălina: -Adică 5 ani.

Valentin: -Dragă!

Nicu: -E-n regulă. Are dreptate.

(se aud schelălăituri)

Gabriela: -Ce se aude? Aveți un câine?

Cătălina: -Nu, e doar fiica noastră.

Valentin: -Probabil că se bucură de cadoul pe care i l-ați făcut.

Cătălina: -O, și încă ceva, să nu-i dați mâncare pe sub masă, indiferent de cât de tare ar începe să schelălăie. Este pedepsită.

Gabriela: -Dar ce a făcut?

Cătălina: -A, nimic foarte grav, doar l-a mușcat pe poștaş.

Valentin: -Și... voi ce mai faceți?

Gabriela: -Noi? Păi ce să facem? Am venit pe la voi. Chiar îi ziceam lui Nicu: „Nicule, n-ar fi frumos dacă te-ai mai vedea cu prietenul ală al tău, Valentin? Că de când nu l-ai mai văzut aproape că ai învățat să citești.”

Cătălina: -Ai învățat să citești?

Nicu: -Aproape. Fac și eu tot ce pot. Mai am probleme cu ge, gi, che, chi, dar na, mai greu la aproape 30 de ani să înveți ceva nou.

Cătălina: -M-aș fi mirat eu să reușești ceva în viață.

Gabriela: -Să știi că soțul meu are câteva realizări în viața lui.

Cătălina: -Da? Care?

Gabriela: -Ei bine, în primul rând s-a înconjurat de oameni minunați. Are o nevastă ca mine, un prieten ca Valentin.

Cătălina: -Bun. Și în al doilea rând?

Gabriela: -Și în al doilea rând... are un prieten ca Valentin, o nevastă ca mine.

Cătălina: -Nu pot să înțeleg de ce stai cu un asemenea om. Bani nu are, discuții interesante nu poți avea cu el... Uite, de exemplu eu și cu Valentin, chiar azi discutăm despre semnificația acestei zile, cea de 25 decembrie. Nu numai cea religioasă, ci și alte evenimente, decese, nașteri.

Nicu: -Dintr-astea știi și eu. Iisus Hristos.

Cătălina: -Poftim?

Nicu: -Iisus Hristos s-a născut pe 25 decembrie.

Valentin: -Așa-i, Nicule, așa-i, dar mai sunt și alții. Uite, de exemplu ăla... Omul acela de știință cunoscut, nu mai știu cum îl cheamă.

Nicu: -Atât e de cunoscut încât nu știi cum îl cheamă.

Valentin: -Nu de asta. Am un lapsus.

Nicu: -Și eu tot de la Asus am laptop-ul.

Valentin: -Lapsus înseamnă că nu-mi amintesc ceva. Poate mă ajuți tu. Cum îl chema pe fizicianul ăsta de s-a născut pe 25 decembrie? În anul 1642, ca să fiu mai exact.

Nicu: -1642 zici?

Valentin: -Da.

Nicu: Nu știu.

Valentin: Uite un alt indiciu: după el este numită unitatea de măsură a forței.

Nicu: -Steaua?

Valentin: -Pe bune? Steaua?

Nicu: -Corect, scuze! Acum e FCSB.

Valentin: -Mi-am amintit, era vorba de Isaac Newton, dar mă rog, uită că te-am întrebat. Că tot ai adus vorba de fotbal, ca să discutăm un subiect pe care-l înțelegi și tu, care a fost ultimul meci pe care l-ai văzut pe stadion. Eu ultima dată am fost la Bayern Munchen cu Chelsea. Tu?

Nicu: Și eu, la Textila Buhuși cu Vulturul Costișa.

Valentin: -Măcar a fost bun?

Nicu: -Da.

Valentin: -Asta contează, că-n rest, fie Bayern cu Chelsea, fie Textila Buhuși cu Vulturul Costișa...

Nicu: -Semintele tot același gust are.

Cătălina: -Ce incult!

Nicu se rușinează.

Cătălina: -În fine. Acum este timpul să servim peștele.

Nicu: (arătând spre un bibelou în formă de pește): -Dar nu e deja pe masă?

Cătălina: -Nu acela. Șalău. (către Valentin): -Vino și ajută-mă!

Gabriela(în șoaptă): -Nicule, ești bine?

Nicu: -N-am nimic. Doar... cred că ar trebui să plec.

Gabriela: -Nu pleci nicăieri! E Crăciunul și trebuie să petreci timpul cu familia și prietenii. Oricum nu avem nimic de mâncat acasă.

Nicu(din nou tare): -Mă scuzați puțin, merg repede undeva fiindcă am lăsat...

Gabriela: N-ai lăsat nimic.

Nicu: -Așa-i, că-s sărac și nu aveam ce să las. Dar trebuie să...

Gabriela: -Nu trebuie nimic.

Nicu: -Așa-i, că dacă n-am serviciu ce să trebuiască? Dar am uitat...

Gabriela: -N-ai uitat nimic.

Nicu: -Așa-i că-s prost și dacă nu știu nimic ce să uit? Pa!

Nicu se ridică de al masă, Gabriela se duce după el.

Gabriela: Unde crezi că te duci?

Nicu: -Nu știu. Departe.

Gabriela: -Rămâi! E petrecerea prietenului tău.

Nicu: -Da, dar n-ai văzut cum se comportă nevastă-sa cu mine. E sâcâitoare, ca toate femeile. Persoanele de față se exclud. Te rog, nu da.

Gabriela: -Ce te-ai face fără mine?

Nicu: -Probabil că aş fi la Jilava, ca toţi hoţii de legendă.

Nicu: -Treci la masă şi fii drăguţ!

Amândoi zâmbesc fals.

Cătălina: -Nu-i mai suport pe ăştia doi. E numai vina ta.

Valentin: -Dacă vrei să ştii nici măcar nu a fost ideea mea, ci a Gabrielei. Ea a zis că lui Nicu i-ar prinde bine să-ş mai vadă prietenii de sărbători. E sâcâitoare, ca toate femeile. Te rog, nu da!

Cătălina: -Ce te-ai face fără mine?

Valentin: -Probabil că încă aş mai fi miliardar, nu milionar.

Cătălina: -Stai puţin! Tu cu Gabriela aţi aranjat asta? Parcă nu vă cunoşteaţi dinainte!

Valentin: -Am jucat şi noi puţin teatru.

Cătălina: -Ce altceva aţi mai făcut voi doi pe ascuns. Nu-mi răspunde, nu vreau să ştiu! Hai să terminăm odată cu asta!

Nicu fură un bibeloul.

Cătălina: -Hei, am văzut asta!

Nicu: -Ce-ai văzut?

Cătălina: -Ai furat peştele!

Nicu: -Ba nu! Uite-l acolo. Şalău.

Cătălina: -Ba da! Eşti un hoţ!

Gabriela: -Nu-l faci tu hoţ pe soţul meu!

Cătălina: -Ba uite că-l fac!

Gabriela: -Nu ai nicio dovadă!

Cătălina: -A furat peştele şi a furat jucăria fetei mele ca să i-o dea mai apoi în dar!

Gabriela: -Nu poţi să ştii c-a fost el! Aşa şi eu pot zice de soţul tău, că nu avea de unde să strângă atâta

din muncă cinstită!

Cătălina: -Nu-l faci tu hoţ pe Valentin, că nu eşti DNA-ul!

Se aud bătăi în uşă, iar toţi se sperie. Nicu atunci când sare de pe scaun are bibeloul în braţe.

Nicu: -Poliţia!

Valentin: -DNA-ul!

Cătălina: (arătând spre bibeloul furat): Peştele!

Gabriela: -Şalău.

Fata deschide uşa.

Fata: -Sunt colindătorii.

Toţi râsuflă uşuraţi.

Fata: -Mami, ce să le spun?

Cătălina: La fel ca-n fiecare an.

Fata: -Nu primim cu colindă, nu avem bani şi nici nu suntem acasă! (şi trânteste uşa)

Cătălina: Acum, să mâncăm!

Sfârşit

Scrisoare către părinți

Andrei Delia-Nicola, clasa a IX-a D
 Coordonator: prof. Dăncuță Irina

Dragii mei părinți,

Iată că a sosit și vremea sărbătorilor de iarnă, a momentelor care oferă alinare sufletului omenesc, a clipelor ce trebuie petrecute în familie.

Vă simt lipsa mai mult ca niciodată... Chiar dacă sunt împreună cu bunicii, sufletul meu este sfâșiat de dor. Ei încearcă să compenseze lipsa voastră, să mă facă să mă simt întreagă, dar o bucată din inima mea este plecată în altă țară, alături de voi. Le apreciez efortul, îi iubesc. Parfumul cozonacilor făcuți de bunica, a turtei dulci și a mâncărilor delicioase este special, fiind ca o esență trimisă din Rai. Bradul decorat cu diverse ornamente, de la globuri strălucitoare și multicolore, până la îngeri cu fețe zâmbitoare, aduce culoare Crăciunului. Îmi aduc aminte cu drag de clipele feerice în care împodobeam bradul cu voi. Colindele răsunau vesel în casa noastră, voi dansați și râdeți, iar eu mă distram cu pisica și cu Max, câinele copilăriei mele. Răsetele noastre păreau a fi clinchete de clopoței, iar inima mea tresălta de fericire. Mesele de Crăciun împreună cu toată familia erau o tradiție pe care o îndrăgeam foarte mult. Voi găteți cele mai gustoase mâncăruri, pe care toți le apreciam. Armonia de la masă era extraordinară: bunicii povesteau amintiri din viața lor destul de dificilă, dar frumoasă, unchiul venea mereu cu glume pentru a oferi distracție, iar voi aveți grijă ca totul să decurgă perfect. Acum trei ani nu știam că acel Crăciun va fi ultimul petrecut împreună cu voi. Ați plecat în altă țară, luând cu voi nu doar haine, ci și fericirea sărbătorilor. De fiecare dată visez cu ochii deschiși la încă o masă alături de voi de Crăciun sau de Anul Nou. Se pare că voi rămâne cu speranța aceasta în suflet, deoarece nu pot să o pierd, este tot ce mai am...

Crăciunul înseamnă sărbătoarea care aduce familia împreună, care oferă bucurie, speranță și care amintește de importanța vieții. Nu doar munca este cea care contează, ci și armonia sufletească. Apreciez tot ceea ce faceți pentru viitorul meu, dar mi-aș dori să mă bucur de prezent alături de voi. Voi sunteți cei care mă ajutați să trec peste momentele dificile din viața mea, chiar dacă sunteți departe. Cel mai frumos cadou de Crăciun în anul ce urmează ar fi să vă am lângă mine. Dorul este precum o greutate imensă ce îmi apasă inima, uneori făcându-mă să mă încovoiez de durere. Toate amintirile petrecute cu voi vin ca niște săgeți foarte ascuțite care mă străpung adânc în suflet. Doar speranța este cea care mă ține pe picioare, visând la clipele ce urmează să le petrec cu voi. În jurul meu văd familii întregite, copii care își țin aproape părinții veniți acasă, de teamă să nu plece ca de obicei. Veselia pe care o au pe chip când se văd aproape unii de ceilalți este magică. Ochii lor strălucesc precum stelele de pe cer și zâmbetele sunt imense. Chiar dacă nu este bine, eu tot îi privesc invidioasă, dorindu-mi să mă pot bucura și eu împreună cu voi în același mod. Voi rămâne cu speranța...

Vreau să vă mulțumesc pentru eforturile depuse pentru mine, pentru puterea de a sta departe de casă și pentru că mereu vreți să vorbiți cu mine pentru a-mi asculta problemele. Îmi este foarte dor de voi și vă iubesc enorm. Sper să aveți parte de sărbători minunate, mai ales că vă aveți unul pe celălalt.

Cu dragoste,
 fiica voastră, Delia Nicola

La vie est pleine de petits bonheurs

Prof. Apetrei Oana Adina

Elevii Liceului Teoretic „Ion Borcea” Buhuși se bucură și anul acesta de activitățile distractive, constructive și educative pe care le desfășoară în cadrul Proiectului privind Învățământul secundar, Rose. Activitatea „Franceza prin joc”, desfășurată săptămânal, își propune o abordare interactivă a procesului didactic, căci distrându-se, elevii nu observă că învață. Pedagogii au atras atenția asupra numeroaselor virtuți formative ale jocurilor și activităților distractive; ele dezvoltă, într-o mare măsură, spiritul de observație, exactitatea, stimulează imaginația și voința, contribuind astfel la dezvoltarea generală a elevului. Divertismentul îi permite celui care predă să-și realizeze simultan sarcinile didactice – predarea limbii - și educative – formarea profilului dorit – într-o atmosferă lejeră și atractivă.

Elevii se simt liberi, învățarea limbii franceze devenind un joc. Cătălina Vrabie, elevă în clasa a IX-a E, mărturisește : „C'est une langue très originale. Dès que j'ai commencé à suivre ce cours , c'est devenu ma passion. J'aime beaucoup les chansons françaises, surtout „Et bonjour à toi l'artiste” (Nicole Rieu). Je suis inspirée par cette chanson et ses paroles. (Este o limbă foarte originală. De când am început acest curs, franceza a devenit pasiunea mea. Îmi plac foarte mult cântecele în limba franceză, în mod special Et bonjour à toi l'artiste, interpretată de Nicole Rieu. Mă inspiră acest cântec și profunzimea sensurilor sale).

J'adore apprendre le français. Pourquoi? Pour 3 raisons : c'est amusant, c'est gratifiant et ça convient à mon style d'apprentissage. J'apprends le français parce que j'en ai envie, et non parce que je dois le faire. Ça change tout! J'aime qu'il y ait un parcours d'apprentissage bien défini qui me permet d'avancer par étape, à un rythme confortable. Mon enseignante utilise des supports audio et visuels. Ainsi, différentes parties de mon cerveau travaillent ensemble pour traiter toute l'information. J'adore quand les éléments se mettent en place et que tout devient clair!” (Îmi place să învăț limba franceză. De ce? Din trei motive: e amuzant, îmi procură satisfacții și se potrivește stilului meu de învățare. Învăț limba franceză pentru că asta îmi doresc și nu pentru că trebuie. Asta schimbă radical lucrurile. Îmi place că avem un parcurs bine stabilit care îmi permite să avansez pas cu pas, într-un ritm confortabil. Profesorul meu folosește mijloacele audio – vizuale. Astfel, diferite arii din creierul meu lucrează împreună pentru a folosi orice informație în detaliu. Ador momentele când în mintea mea totul devine foarte clar!)

Je peux dire avec enthousiasme qu'apprendre la langue française, c'est une bonne idée!” (Afirm, plină de entuziasm, că învățarea limbii franceze este o idee foarte bună).

O altă elevă participantă la proiect, Lăzărescu Florina consideră limba franceză cea mai frumoasă limbă din lume: „Pour moi aussi, le français est la plus belle langue du monde. Je suis amoureuse de la langue française, je la trouve belle et romantique. Le projet auquel je participe réunit harmonieusement le français, le jeu et la musique. J'ai aussi une autre raison pour apprendre le français : je veux étudier et travailler en France quand je serai grande.” (Pentru

mine, franceza este cea mai frumoasă limbă din lume. Mi se pare frumoasă și romantică. Proiectul la care particip îmbină în mod armonios limba franceză cu jocul și muzica. Și am un motiv în plus pentru care învăț limba franceză: vreau să studiez și să lucrez în Franța atunci când voi fi mare.)

În concluzie, învățarea unei limbi străine reprezintă o experiență plină de satisfacții. Îți vei depăși unele dintre temeri și îndoieli, vei învăța mai multe lucruri despre tine, vei întâlni oameni noi, poate vei călători în țări pe care nu ai fi avut curajul să le vizitezi și poate chiar vei lucra într-o altă țară.

Conacul din Siliștea

de Lupu Raluca,
clasa a XI-a D

Cu mai bine de 90 de ani în urmă, în centrul satului Siliștea din județul Neamț, boierul Constantin Nanu își ridica un conac boieresc discret și rafinat. Pentru că era un loc care aducea noul, moda și modernizarea în sat, conacul a devenit un „axis mundi” al satului. Locuitorii acelor vremuri au avut ocazia să vadă pentru prima dată cum arată un automobil, un parc cu alei pietruite sau statui. Priveliștea de pe terasa conacului era una minunată. În diminețile însorite, boierul se delecta cu o ceașcă de cafea, cu un trabuc de calitate, îmbrăcat într-un costuma alb și cu pălăria de paie binecunoscută. „Cetățuia” i se arăta semeț în fața ochilor, alături de stejarii ei seculari.

Conacul era unul micuț, cochet și bine organizat. Era străbătut de un hol lung din care se intra în camerele de locuit. Conacul avea patru intrări. Intrarea din față era intrarea musafirilor, iar celelalte trei intrări erau destinate familiei și slugilor. După ce urcai scările principale, intrai într-un balcon mare și spațios, pavat cu mozaic, locul perfect în care boierul își servea cafeaua.

Curtea conacului era de o deosebită frumusețe: alei pietruite, flori și mulți copaci din diferite specii ca arțari, tei, cireși, castani comestibili și brazi. În partea stângă a curții a fost ridicată o statuie din bronz în mărime naturală a unuia dintre fiii boierului, Roger Nanu, care, în 1916, murise pe front, iar în memoria sa părinții lui au ridicat acel monument.

Se spune că boierul era milos cu oamenii și îi ajuta pe cei săraci cu mâncare sau îi primea la masă atât pe cei care lucrau pe moșie cât și pe copiii acestora. Soția boierului era din Belgia și se plimba adeseori cu trăsătura pe moșia boierească, dar între ea și oamenii din sat era o distanță datorită originii sale străine și a statutului. Împreună au avut trei copii: Roger (căzut pe front în Primul Război Mondial), Frederic (ministru) și Andrei.

Odată cu războiul și cu venirea rușilor, liniștea și armonia de la conac a început să se destrame. În acele momente, boierul era refugiat la București. Reîntorcându-se în sat, a vândut pădurea oamenilor și o parte din terenul arabil. Din anul 1947 a plecat definitiv de la conac la București, nemaiștiindu-se nimic despre el. Se spune că ar fi murit de foame, prin 1952. În perioada naționalizării, conacul a suferit mai multe transformări arhitecturale cât și ca destinație: azil de bătrâni și orfelinat de fete.

ELISABETA DIAC, XI „CONACUL”

Le manoir

Lupu Raluca,
Clasa a XI-a D

Il y a plus de 90 ans, dans le centre du village Siliștea, le comté de Neamț, noble Constantin Nanu se construisait un manoir discret et raffiné. C'est ce manoir qui apporte la nouveauté, la mode et la modernisation dans le village, en devenant un «axis mundi» de la région. Les résidents de ces temps ont eu l'occasion de voir pour la première fois à quoi ressemble une voiture ou un parc avec des chemins pavés ou des statues. La vue de la terrasse du manoir était merveilleuse. Les matins ensoleillés, le seigneur s'y détendait avec une tasse de café et un cigare de qualité, vêtu d'un costume blanc et de son chapeau de paille, bien connu. La colline «Cetățuia» s'étendait ravie et orgueilleuse devant ses yeux, avec ses chênes séculaires.

Le manoir était petit, élégant et bien organisé. Il était traversé par un long couloir d'où on pouvait entrer dans les chambres. Le manoir avait quatre entrées. L'entrée principale était l'entrée des invités et les trois autres entrées étaient pour la famille et les domestiques. Après avoir monté les escaliers, on pouvait accéder à un grand et spacieux balcon, pavé du mosaïque, l'endroit idéal où le noble savourait son café.

La cour du manoir était fascinante: ruelles pavées, fleurs et beaucoup d'arbres comme les érables, les tilleuls, les cerisiers, les châtaigniers comestibles et les sapins. Sur le côté gauche de la cour a été construite une statue en bronze de taille réelle, en représentant l'un des fils du boyard, Roger Nanu, décédé en 1916 dans la guerre. Ses parents ont construit ce monument à sa mémoire.

On dit que le boyard était miséricordieux avec les gens et il aidait les pauvres en leur offrant la nourriture. Il invitait souvent à manger les enfants des personnes qui travaillaient sur le domaine, mais aussi leurs enfants. La femme du noble était de Belgique et elle se promenait souvent sur le domaine du boyard, mais il y avait une distance entre elle et les habitants en raison de son origine et de son statut étranger. Ils ont eu trois enfants: Roger (mort au front dans la Première Guerre Mondiale), Frédéric (ministre) et Andrei.

Pendant la guerre et l'arrivée des Russes, la paix et l'harmonie du manoir ont commencé à s'effriter. A cette époque, le boyard était réfugié à Bucarest. De retour au village, il a vendu la forêt et une partie des terres arables. Depuis 1947 il a quitté définitivement le manoir, personne ne sachant rien de lui. On dit qu'il est mort de faim en 1952. Pendant la période de nationalisation, le manoir a subi plusieurs transformations architecturales ainsi que de destination: asile pour personnes âgées et orphelinat pour filles.

A Rhyme in Time Saves Nine... Penguins

Clasa a VI-a:

Savinoi Georgiana

Podoleanu Giulia

Luca Alexandru

Lupu Antonio Matteo

Coord. Cojocaru Andreea Ștefana

Alex: Hey guys! How's everybody?

Giulia: Come on, Alex! Give us a break! We're bored as usual!

Geo: We want to do something special!

Tony: I've been playing this game about mafia for eons. I'm fed up with everything!

Alex: Guys, guys, cut it out! Let me read you an interesting story!

Giulia: No kidding! Can you read? Since when?

Alex: Ha, ha! Now seriously!

No sooner had he opened the book than a small creature resembling a penguin jumped out and began to beg for help.

'My family is in great danger! Please, help me! If I don't come up with a poem to entertain the king, he will have all my family and friends exiled on a desert island far away from my kingdom!'

Alex: Why don't you just go away and leave me read the story?

Geo: How rude! Where are your manners, Alex? We need to do something to help the poor guy!

Tony: Oh no! This is not happening, it's just a dream. Penguins don't talk, least this fellow here! Pinch me, Giulia!

Giulia: I can even punch you if you like but this won't solve the penguin's problem. Tell me, dear penguin, what kind of poem do you have to write?

The penguin: Well, it has to contain the words: penguin, castle and umbrella. And I don't even know what an umbrella is.

Geo: But that's what we do. We're professional rhyme makers! Let's help him out! Tony, you go first!

Tony: *There once was a penguin with many castles.*

Geo: *He was very handsome, but had no muscles,*

Alex: *He joined the gym to work out a bit,*

Giulia: *But despite his efforts, he didn't feel fit.*

Tony: *He took vitamins, proteins and so on,*

Geo: *But his muscles were still very small.*

Alex: *One day he met a girl with an umbrella,*

Giulia: *Who was more beautiful than Cinderella.*

Tony: *He fell in love head over heels*

Geo: *And became stronger than Hercules.*

Alex: *Yes, love is the key to success!*

Giulia: *If you love, you can work out less!*

The penguin was at a loss for words! At length, he spoke: 'You saved my life! I will go back to save my family and then I will return to grant you a wish. Yeah, you got it right, I'm the golden penguin! Toodle-oo!'

„Fake News”

Savin Ștefan
Clasa a XI-a A

Un lucru pe care nu mulți îl înțelegem bine este acela al clasificării știrilor. Trebuie cunoscut faptul ca FAKE NEWS nu este același lucru cu FALSE NEWS, iar din păcate la noi amândouă noțiuni se numesc eronat „ȘTIRI FALSE”. O știre falsă este cea povestioară creată de cineva în mod intenționat sau neintenționat cu scopul de a atrage accesări pentru a face niște bănuți.

„FAKE NEWS” este, în schimb, acea informație trunchiată sau modificată și scrisă intenționat pentru a produce confuzie și pentru a adânci tensiunile sociale existente. Așadar, unul dintre cele mai mari pericole este acela că noi putem fi manipulați foarte ușor printr-o cascadă de informații și prin elemente de propagandă cu care noi ne ciocnim. Deci, este bine să știm că

putem fi mințiți și că trebuie să învățăm cum să nu fim mințiți cu ușurință sau, mai bine zis, cum să nu fim fraieri.

Oamenii cred că există două etape de gestionare ale unei informații noi:

1. primești informația și o înțelegi
2. stabilești valoarea ei de adevăr

Studiile sugerează, însă că lucrurile sunt diferite: în momentul în care ai înțeles informația nouă consideri în mod automat că este adevărată. De foarte multe ori, nu se mai ajunge la etapa a doua și atunci ajungi să consideri că este adevărat tot ceea ce ai „înțeles”, susține psihologul Daniel David, autorul lucrării „Psihologia poporului român”.

CUM REUȘIM SĂ DEPISTAM O ȘTIRE FALSĂ?

Știrile false sunt scrise evaziv și adesea bombastic, fără să ofere surse, declarații sau context informațiilor sau făcând trimiteri spre site-uri obscure. Folosesc formulări evazive de genul „s-a aflat că”, „a declarat x într-o conferință recentă”, „asta a spus un jurnalist de la...”, lansând adesea presupuneri, zvonuri sau conspirații. Au, în general, titluri șocante - unele sunt scrise cu majuscule sau conțin cuvinte scrise cu majuscule.

Iată ce trebuie să verificăm înainte de a citi o știre de amploare:

1. Ai auzit de site-ul respectiv până atunci?
2. Are o casetă redacțională sau o adresă de contact?
3. Există mai mult decât o sursă de verificare a știrii?
4. Autorii articolului pot fi identificați?
5. Au titluri șocante sau cu iz conspiraționist?

Dacă aceste lucruri caracterizează un titlu, o știre sau un articol este cu certitudine un „FAKE NEWS”.

În final, să presupunem că avem de-a face cu o poveste care deși nu pare senzaționalistă sau simplistă, are un impact emoțional foarte puternic asupra noastră. Ei bine, și aceasta ar putea fi „fake news”! Psihologii ne arată că lucrurilor asupra cărora ne îndreptăm exagerat atenția tindem să le dăm de obicei o importanță mai mare decât au ele în realitate. Însă în viață sunt foarte puține lucruri care chiar merită luate în serios. Iar știrile nu se prea numără printre ele. Un lucru important de care nu trebuie să uităm este acela că, spre deosebire de celelalte viețuitoare, noi oamenii am fost și suntem înzestrați cu rațiune. Această rațiune ne ajută să reflectăm, să individualizăm și să înțelegem toate aspectele din viața noastră. În concluzie trebuie să știm și cum să sortăm și cum să facem față acestui mare val de informații de care ne lovim zilnic pentru a nu ajunge niște păpuși ușor de manipulate.

Surse: Adevarul.ro

Republica.ro

„Matrioșca mincinosilor- Fake news, manipulare, populism” de Marian Voicu

Efectele nocive ale fumatului

Mihalache Andra, clasa a IX-a D

Fumatul reprezintă unul dintre cele mai des întâlnite vicii în rândul adolescenților, pe lângă consumul de alcool și alte stupefiante. Toate acestea duc la un lung șir de efecte negative asupra organismului cât și asupra psihicului de care ne dăm seama prea târziu, atunci când dependența își pune amprenta asupra individului.

Termenul de "țigară/țigaretă" a fost preluat din limba germană "zigarette" ce se mai traduce și prin "cui de coșciug", ceea ce subliniază în mod discret efectul nociv al acesteia. În compoziția țigării se află următoarele :

- Arsenic: este una dintre cele mai dăunătoare chimicale găsite în țigări, care mai este folosită și pentru a otrăvi șobolanii. Un fumător inhalează zilnic de zece ori mai mult arsenic decât un nefumător. Poate cauza cancer, la fel de bine cum poate să afecteze inima și vasele ei de sânge.
- Benzen: este folosit pentru producerea multor chimicale, inclusiv petrol. Acesta poate cauza cancer, în mod deosebit leucemie. Între 10 și 50% dintre decesele din cauza leucemiei sunt produse de fumat.
- Cadmiu: este un element chimic utilizat în fabricarea bateriilor. În afară de faptul că poate cauza cancer, cadmiul este cunoscut pentru efectele dăunătoare asupra rinichilor și învelișului arterelor.
- Nicotina: Din cauza acestei substanțe țigările dau dependență, care este asemănătoare cu dependența dată de cocaină sau heroină. Cum este la fel de nocivă precum celelalte droguri, nicotina este cea care te face să ai impresia că nu te poți lăsa de fumat. De asemenea, găsim cianură în țigări și insecticidul interzis numit DDT.

Sunt convinsă că în urma citirii acestui articol, sunt slabe șanse să fi convins pe cineva să renunțe la fumat, însă scopul nu a fost acesta, având în vedere că acest fapt nu poate fi impus de cei din jur, fiind un act individual. Iar pentru cei ce vor să renunțe dar nu reușesc, voi lăsa mai jos câteva ponturi care sper să fie folositoare:

1. Aruncă toate elementele care îți evoca fumatul: brichete, scrumiere, pachete de țigări "de rezerva" vechi și, bineînțeles, nu mai cumpăra altele noi!
2. Fixează o dată certă când vrei să renunți la acest obicei - să spunem 15 mai. Data trebuie să fie în jurul a cel mult o lună din momentul în care ai luat această hotărâre.
3. Evită fumul de țigară și locurile unde se fumează. Chiar dacă reprezintă un sacrificiu, evită să stai la șuete sau să vizitezi, pentru o perioadă prietenii care fumează. Curăță și spală toate hainele, perdelele, lenjeria sau alte lucruri care ar putea avea miros de țigară.
4. Pentru că apare imboldul de a mânca ceva atunci când revine nevoia de a fuma, păstrează la îndemână o bomboană fără zahăr, un pahar cu apă sau ceai, bucățele de ghimbir sau bea suc de guava, care te ajută să renunți la fumat. Mai mult decât atât, este important să eviți alimentele bogate în grăsimi și zahăr, deoarece riscul de a te îngrășa este mare.
5. Practică sportul și mișcarea în aer liber ori de câte ori ai ocazia, pentru a evita îngrășarea, dar și pentru a diminua nevoia de a fuma.
6. Găsește-ți preocupări și activități plăcute: este important ca în această perioadă să fii distras de la fumat prin activități care oferă plăcere și înlocuiesc sentimentul de pierdere.

7. Tine-ți mâinile ocupate: ar trebui să faci o activitate care îți ocupă timpul liber și mâinile zi de zi, precum croșetatul, grădinărit, pictură, vopsește gardul sau pietrele din grădină, decorează-ți ghivecele cu flori sau pernele.
8. Implică familia: atunci când familia și prietenii apropiați sunt implicați în procesul de renunțare, pot să îți ofere ajutor în atenuarea simptomelor de sevraj caracteristice, cum ar fi iritabilitate, anxietate, depresie, neliniște, disconfort fizic, durere de cap și tulburări de somn.
9. Apelează la unele remedii cu vareniclină și bupropion, care ajută organismul să se adapteze și să elimine dependența de țigări. De asemenea, există la farmacie patchuri cu nicotină sau gumă de mestecat care pot rezolva simptomele de sevraj generate de lipsa nicotinei în sânge.
10. Apelează la remedii naturale, precum sucul de guava sau remediul natural cu măcriș (năsturel).

Surse: Capital.ro;
doc.ro

Știați că?

Tudorache Diana, clasa a IX-a D

1. Dacă ai călători de la un capăt la altul al Universului cu viteza luminii, ți-ar trebui 100.000 doar pentru a traversa Calea Lactee.
2. Lumina Soarelui are nevoie de 8 minute și 20 de secunde pentru a ajunge pe Pământ. Dacă Soarele s-ar stinge brusc, ne-ar trebui cam tot atâta timp pentru a ne da seama.
3. Culoarea unei stele este un indiciu pentru temperatura ei. Astfel că, stelele roșii sunt reci, cele galbene au temperaturi medii, iar cele albastre sunt foarte calde/fierbinți.
4. Luna nu are atmosferă, iar apa este aproape inexistentă. Teoretic, nimic nu ar putea crește într-un astfel de mediu. Totuși, mostrele de sol aduse de pe Lună au fost udate și fertilizate, iar plantele au crescut.
5. Planeta Pluto este atât de rece, încât gheața de acolo este mai tare decât oțelul.
6. Este imposibil să plângi în spațiu. Din cauza absenței gravitației, lacrimile nu pot curge. Din aceleași rațiuni, nici flatulența nu este posibilă.
7. Pământul cântărește aproximativ 6.000.000.000.000.000.000.000. Kg
8. Planetele din sistemul nostru solar se rotesc în jurul Soarelui și al propriului ax. Cu două excepții: Venus și Uranus. Venus se rotește în sens invers, de la vest la est, iar Uranus are axul înclinat la 90 de grade.
9. Venus este considerată sora geamănă a Pământului, având cam aceeași mărime, densitate și volum. Diferența esențială dintre cele două este temperatura. Pe Venus, temperaturile sunt de peste 400 de grade °C, fiind al doilea cel mai fierbinte loc din sistemul nostru solar, după Soare, bineînțeles.
10. Planeta Saturn are o densitate atât de mică, încât, dacă, teoretic, a-i arunca-o în apă, ar pluti.
11. Nu există un centru al Universului.
12. O zi pe Venus durează mai mult decât un an venusian, la fel și pe Mercur.
13. Gunoii spațiali: 8.000 de obiecte gravitează în jurul Pământului.
14. Luna se depărtează de Pământ cu aproximativ 3 cm pe an. Ceea ce înseamnă că rotirea Pământului a încetinit cu .002 secunde pe zi în ultimul secol.
15. În fizică, paradoxul gemenilor este un experiment imaginar din teoria relativității restrânse, în care o persoană care călătorește în spațiu cu o navă de mare viteză se întoarce acasă și își găsește fratele geamăn identic rămas pe Pământ mai bătrân decât el.
16. Galaxiile călătoresc în spațiu și, uneori, se ciocnesc, moment în care galaxiile mai mici sunt înghițite de cele mari. Galaxia Andromeda se îndreaptă spre galaxia noastră.
17. Muntele Olimp este cel mai mare vulcan cunoscut. Este situat pe Marte și este de trei ori mai înalt decât Muntele Everest.
18. Universul are peste 100 de miliarde de galaxii. Fiecare galaxie are, la rândul ei, alte câteva sute de miliarde de sisteme solare.
19. Planetei Mercur îi trebuie doar 88 de zile pentru a realiza o rotație completă în jurul Soarelui.
20. Jupiter este aspiratorul sistemului solar, atrăgând în atmosfera lui meteori și comete. Dacă nu ar fi Jupiter, foarte multe din aceste obiecte ar fi lovit Pământul.

Ghicatori:

Panciu Alexia-Ioana
Clasa a XI-a A

În agheazmă e băgat,
La icoane aninat,
Mirosul ne-a încântat.

(Busuioacul)

Clinchete din ei răsună
Mii de sunete adună.

(Clopotei)

Cu beteală colorată
Într-un an, răsare-odată!

(Stea)

Se mănâncă de Crăciun
E dulce, pufos și bun.

(Cozonacul)

Când e vremea friguroasă,
Care om nu intră-n casă?

(Omul de zăpadă)

Lin sosește în odaie,
Și-n ghetuțele curate,
Încep iute să se-arate,
Daruri multe, îmbelșugate.
Ia ghicește tu acum,
Cine-i moșul ăsta bun?

(Moș Nicolae)

Când coboară de la munte,
Capătă veșmânt de gală,
Cu o mândră stea în frunte
Și podoabe de beteală.

(Bradul)

O pielică brumărie
Sare, zburdă pe câmpie.
Cu oița e bunelul,
Eu alerg de rând cu...

(Mielul)

E fragil, e colorat,
Poate fi și-ncondeiat,
E simbol al Paștelor
Bucuria pruncilor.

(Oul de Paști)

START 2020! OFERTĂ EDUCAȚIONALĂ LICEUL TEORETIC „ION BORCEA” BUHUȘI

Avem pentru tine și prietenii tăi o ofertă foarte variată!

Ești pasionat de informatică sau matematică? Atunci poți urma **profilul real**, specializarea **MATEMATICĂ-INFORMATICĂ, intensiv informatică – 28 de locuri.**

Vrei să devii medic sau te simți atras de științele naturii? Urmează **profilul real**, specializarea **ȘTIINȚELE NATURII – 28 de locuri.**

Literatura română și limbile străine sunt pe înțelesul și placul tău? Urmează **profilul uman**, specializarea **FILOLOGIE – 28 de locuri.**

Dacă misterele istoriei nu-ți sunt străine, vino la **profilul uman**, specializarea **ȘTIINȚE SOCIALE – 28 de locuri.**

Ai abilități practice remarcabile? Urmează una dintre specializările oferite de **învățământul profesional de 3 ani: (28 de locuri/clasă)**

CLASEI a V-a – 25 de locuri.

Ne recomandă promovabilitatea excelentă la examenul de bacalaureat, calificativele „Foarte bine” obținute la inspecțiile școlare efectuate de ISJ, MECS și A.R.A.C.I.P, baza materială de excepție: laboratoare de informatică, de fizică, de chimie, de pregătire tehnologică, săli de clasă modern utilizate, o super sală de sport și un excepțional centru de documentare și informare.

Profesorii noștri sunt cei mai cool, poți găsi în ei un sprijin în procesul educativ și prieteni de neuitat!

Activitățile extracurriculare desfășurate prin clubul de debate, clubul de teatru, revistele „Foaie adolescentină”, clubul de ecologie , diversele echipe sportive - fotbal, volei, handbal, baschet – și grupurile de dans; proiectele educative naționale și internaționale îți vor deschide noi orizonturi.

Ne găsiți în Buhuși, strada Tineretului, nr. 3, telefon 0234261273, 0234261925, e-mail ionborcea@yahoo.com

CUPRINS

INTRODUCERE	Pag.
Editorial	3
Activități desfășurate în Liceul Teoretic „Ion Borcea”	4-5
Pictură „O NOUĂ VIAȚĂ”	5
SECȚIUNEA I: MITOLOGIE	
O nouă viață	6-7
La mythologie roumaine	8
Mitul lui Isis si Osiris în „Baltagul”	9
Monstrul	10-11
Pictură „MONSTRUL”	11
ZALMOXIS	11-36
Mitologie	37
Mitologia românească: Balauri și vârcolaci	38
Pictură „VÂRCOLACI”	39
Eclipsele –Legende și Realitate	40-42
SECȚIUNEA II: TRADIȚII ȘI OBICEIURI	
De Bobotează	43
Sărbătoarea Botezul Domnului (Boboteaza)	44
Dragobete	45
Tradiții și obiceiuri de 9 martie .Cei 40 de Mucenici	46
Paștele	47
Tradițiile si obiceiurile românești	47-48
O altă viziune asupra folclorului	48
Sfântul Ilie	49
Viața Sfântului Mare Mucenic dimitrie, Izvorătorul de mir	50-56
Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril	56-57
Sfântul Apostol Andrei	57-58
Tradiții și obiceiuri de ziua Sfântului Andrei	58-59
Originea Crăciunului la români	59
Masa de Crăciun	60-63
Scrisoare către părinți	64

SECȚIUNEA III: DIVERSE

La vie est pleine de petits bonheurs

Conacul din Siliștea

Pictură „CONACUL”

Le manoir

A *Rhyme* in Time Saves Nine... Penguins

„Fake News”

Efectele nocive ale fumatului

Știați că?

Ghicitori

Oferta educațională

65-66

66

67

67-68

68-69

69-70

71-72

73

74

75

FOAIE ADOLESCENTINĂ

Anul XII, nr. 12, iunie 2020

ISSN 2501-6962

ISSN-L 2501-6962

Pictură: MĂLINESCU ȘTEFANIA, XII A